

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

MÅNEDENS VERS

Kære spejder!

*Lad os standse en stund og se os tilbage
til tiden, der randt som den strømmende flod!
Vi vil mindes i tak de 40 års dage,
for mindernes kraft skaber fremtidens mod!*

*Historie kan læses af bøger og blade
som noget, der er fjernt og ej kommer os ved,
som bogstaver livløse, tørre og flade,
i en ensformig takt og geled ved geled.*

*Men prøv, når du læser de følgende sider,
at mane dem frem for din tanke, dit blik,
de men'sker, der frem gennem fyrre år slider
og skaber den verden som spejder, du fik!*

*Man pegede fingre, man lo og man håned'
pionererne med deres bulede hat.
Ingen dem hjælp og ingen dem skåned'
de piger, der spejderidéen fik fat.*

*De traved' dog trøstigt den vej, de så åben
og som førte dem ud i et eventyrland;
de brugte Sct. Georgs solblinkende våben
og bygged' på klippe og ikke på sand.*

*Vi mindes de men'sker, der brugte hver evne,
al kraft og hver time for spejdernes sag.
Der er mange, man kunne med hæder nævne
på denne vor fyrre års fødselsdag.*

*Mange er de, som for os kun blev navne,
vi ved, de i gerning gav mer' end sig selv,
og der er de døde, man stadig vil savne,
der slog over arbejdet stjerneblåt hvælv.*

*Den unge har altid en vej at befare,
hun vælger den selv efter soltegn og spor,
men dybt i erindringen vil hun bevare
mindet om dem, der først vejene fo'r.*

*Og bedst er vor tak, om vi stadig vil vandre
og kendes som før „Danmarks glade og blå“,
i godt kammeratskab at finde hverandre
og fremad i styrke og enighed gå.*

Smesofu

PIGESPEJDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Korpsrådsformand, landsretssagfører
Poul Flagstad

Det Danske Pigespejderkorps fejrer 40 års fødselsdag

Ja tænk, hvor tiden går — der er selvfølgelig ikke ret mange af de nuværende „aktive spejdere“, der husker starten, hvis jeg tør regne mig til kredsene af „aktive spejdere“ i Det Danske Pigespejderkorps, og det må jeg vel have lov til med visse modifikationer, så hører jeg til en af de yngste årgange og kan altså som „pigespjeder“ absolut ikke huske starten — men tager vi spejderbevægelsen i Danmark som helhed, så hører jeg til den gamle garde, jeg var menig spejder i en af de allerførste tropper, der blev startet i Dan-

mark, men Det Danske Pigespejderkorps' start kan jeg ikke mindes. Senere op gennem årene fik jeg dog ikke så lidt kendskab til dette korps, ikke på grund af min egen tilknytning til det, men om jeg så må sige på anden hånd, gennem min søster, afdøde Elisabeth Flagstad. Jeg skal ikke her op- rulle for bladet „Pigespjederne“'s læsere historisk og kronologisk mine erfaringer fra de svundne år, det vil dog sikkert kun blive en „udenforstående“'s minder og vil også uden tvivl blive gjort langt bedre af mere erfarne personligheder ved denne lejlighed, men lad mig blot udtale, at jeg altid med stor interesse har fulgt korpsets udvikling, og det har vundet en eller anden lille menneskelig sejr, og ser man tilbage, kunne der fremdrages mange eksempler på sejre, der har tjent korpset til ære. Nu står vi alt ved de 40 år — en milepæl er nået — ved en sådan lejlighed er det godt og sundt at standse op et øjeblik og se tilbage, og — hvad der ikke er mindre betydningsfuldt — se fremefter.

Ser vi tilbage, har vi vist lov til at konstatere, at korpset gennem årene er vokset frem til en institution, der har en vis betydning for ungdoms- arbejdet i vort land, en institution i hvis skygge meget godt og frugtbart er groet op, og som har skabt mange blivende menneskelige værdier for den ungdom, der nu er ved at tage opgaverne og arven op efter en tidligere generation til yderligere fremgang for folk og land. Og med dette resultat vil jeg gerne ønske korpset og dets forskellige ledelse til lykke ved denne lejlighed.

Fremtiden? Hvem tør spørge om den?

De tider, vi gennemlever i disse år, rummer så mange muligheder for både ondt og godt, at det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at danne sig noget begreb om, hvor udviklingen vil bære hen, dette gælder både nationalt og internationalt, men det kan man dog vist slå fast: at de retningslinier, der gennem de svundne år har været ledende for Det Danske Pigespejderkorps, og de rent menneskelige egenskaber, man ved arbejdet har søgt at fremelske hos unge piger, altid og under alle forhold vil have blivende værdi. Lad det da være mit ønske for det fremtidige arbejde i korpset, at man aldrig slækker af på

kravene, men dristigt fortsætter, og aldrig trættes i virketrang for den gode sag, således at det frem gennem årene med rette kan siges: „Det Danske Pigespejderkorps har nationalt ydet sit vægtige bidrag til at skabe en sund, viljestærk og dådkraftig ungdom i Danmark og har internationalt stadig været med i arbejdet for at skabe fred, forståelse og velvilje nationerne imellem gennem et verdensomspændende kammeratskab af al ungdom.“

Kan dette siges ved næste milepæl, da har korpset bevist sin eksistensberettigelse og står med sejrens palmer i hænde.

Poul Flagstad

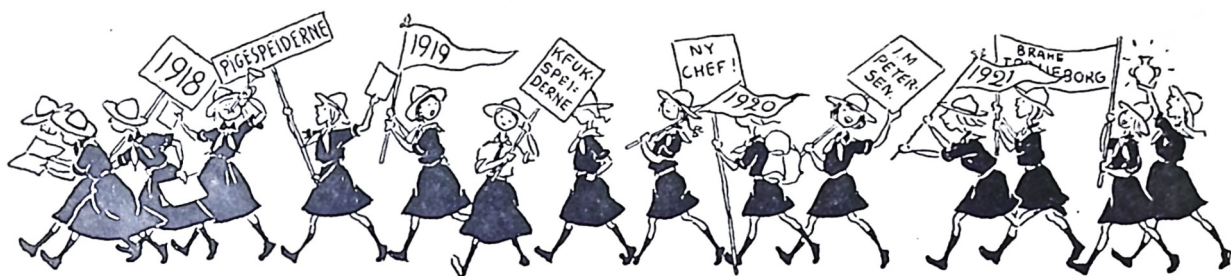
Bestyrelsens formand,
fru Sybille Bruun

Ved Det Danske Pigespejderkorps' 40 års jubilæum tænker jeg med taknemmelighed på de mange, der gennem årene har givet deres tid og kræfter til korpsets skabelse og udfoldelse. Det er på dette arbejde, vi i dag bygger videre.

Hvert enkelt af korpsets medlemmer er ved sin indsats med til at forme dets fremtid. Det er mit håb, at korpset i sin videre udvikling må kunne medtage det bedste fra sin fortid og dog være vågent over for nye tanker og veje, således at det ikke blot løser sin opgave inden for landets grænser, men at det tillige må føje sig ind som et værdigt led i den internationale pigespejderbevægelse.

Sybille Bruun

Og så sender spejderchefen jer alle, store og små, sin tak for årene, der gik, og alle gode ønsker for korpset fremover. „Vel mødt i korpsslejren!“ siger spejderchefen.

En budstikke til Danmarks pigespejdere!

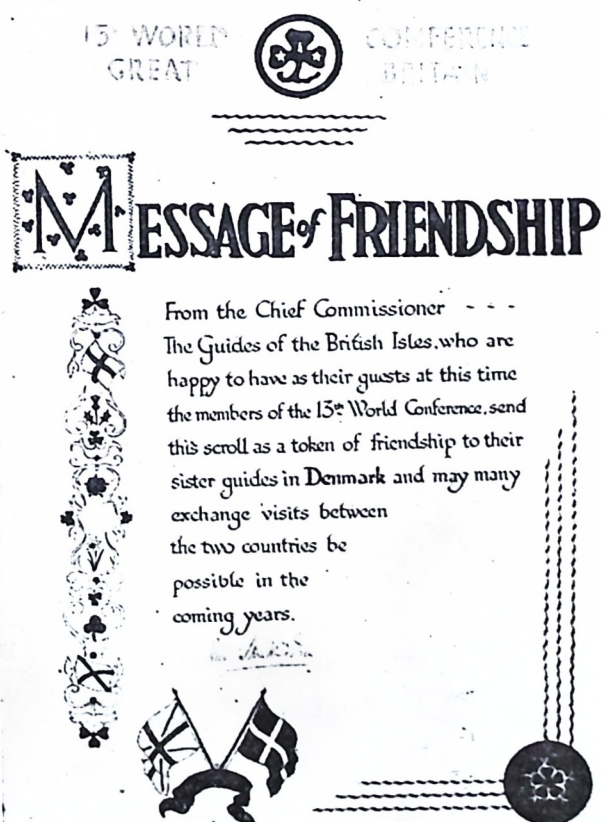
Hver andet år afholdes der *verdenskonference*. Det vil sige, at repræsentanter fra pigespejderkorps hele verden over mødes og tilbringer nogle interessante og begivenhedsrige dage sammen, lærer hinanden at kende, hører om hinandens arbejde og drøfter problemer, optagelse af nye medlemmer i verdens-pigespejderbevægelsen og meget andet.

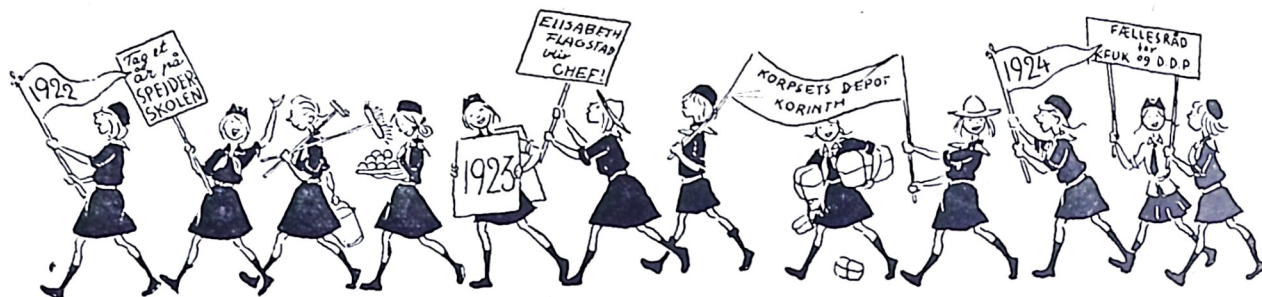
Den 13. verdenskonference er netop blevet afholdt i Oxford i England; fra Danmark deltog fra D. D. P. formand for bestyrelsen fru Sybille Bruun, international commissioner fru Lis Starcke, KFUK spejderchef frk. Esther Skjøtt-Pedersen samt korpssekretær frk. Margrethe Bøytler.

Kort tid efter hjemkomsten er jeg så heldig at træffe både ESP og Margrethe, og nu skal du høre, hvad jeg fik at vide:

Det har været en stor og spændende oplevelse, og de har mange minder med hjem, men også noget, man kan ta' og føle på! — nemlig en „budstikke“ til danske pigespejdere i form af et flot dokument, som du ser afbildet her. Den er kommet helt nede fra kanaløerne, der ligger syd for England, og har tilbagelagt den lange vej til Oxford, båret af engelske pigespejdere til fods, til hest, på cykel, i bil eller på motorcykel, ja endda i rullestol, for extension-spejderne har også gjort deres del af ruten! Sejlet har den naturligvis også. Det har nok været en spændende vandring og tilmed i godt selskab, for den har to gode kammerater med: en meget fint udført beskrivelse af den rute, budstikken har fulgt, med en sand overflod af flotte tegninger, kort over de egne, den har passeret, og hver gang, den er kommet forbi et eller andet interessant eller noget historisk, har det fået en tegning og en omtale, fint prentet i bogen. Således er der kirken, hvor verdensspejdercheferne i sin tid blev viet, andre kirker, biblioteker, det

sted, hvor den første drengespejderlejr blev afholdt, o. s. v. Du kan tro, det er lavet nydeligt! Det mest imponerende er nu, synes jeg, at det ikke er en eller anden ekspert, der har siddet og udarbejdet den, men bogen er et ringbind, og hvert afsnit er lavet af en ganske almindelig spejder, hvis trop har været med til at transportere den en del af ruten til Oxford. Alle deres navne, som har båret den, får vi også — de følger med i endnu en nydelig lille bog.

Du må hellere med det samme høre om, hvordan det så gik til, at budstikken endte her i Danmark. På verdenskonferencens sidste dag var der et meget stort lejrball. Der var planlagt en storstilet underholdning, men det var udtrykkeligt sagt til de engelske pigespejdere, at det ikke var tilrådeligt for dem at komme og være med, for de kunne næppe regne med at få noget at se, W. C. er fandtes ikke til brug for en masse gæster, og flere andre afskrækkende ting var blevet foreholdt dem. Nu skulle man jo tro, at verdenskonferencens deltagere efter disse trusler fik lov at sidde ganske ensomme og holde lejrball. Men hvad skete? 5–600 store rutebiler, fuldt lastede med engelske pigespejdere rullede op, og inden man så sig om, var der 10.000 deltagere i lejrbalet! De fik nu alligevel både set og hørt en del, og så fik de sunget — og det skal de have gjort storartet!

Bålet begyndte med, at konferencemedlemmerne gik pladsen rundt, så såvidt muligt alle kunne få et lille glimt af deltagerne fra de 22 forskellige lande i deres forskellige uniformer. Det har nok været et broget og interessant skue! Margrethe fortæller, at deltagerne fra Pakistan gik i helt hvide dragter med lange benklæder og jakke til (det lignede næsten hvide „py“), hertil grønt skærf og bælte, fordi Pakistans farve er grøn. Du ville nok finde det meget upraktisk, om din uniform var hvid fra top til tå (og hvorlænge tror du, den var det?), men de pakistanske spejdere har den skik, at de tager en ren uniform på *hver dag*. Deltagerne i konferencen medbragte ikke mindre end 8 uniformer samt nogle sari'er til privat brug. Sikken en bagage! Det lyder næsten utroligt, men når nu Margrethe siger det . . .

Også inderne i sarier med kløverkant vakte opsigst, og Brasilien i nydelige hvide spadseredragter var også nok værd at beundre.

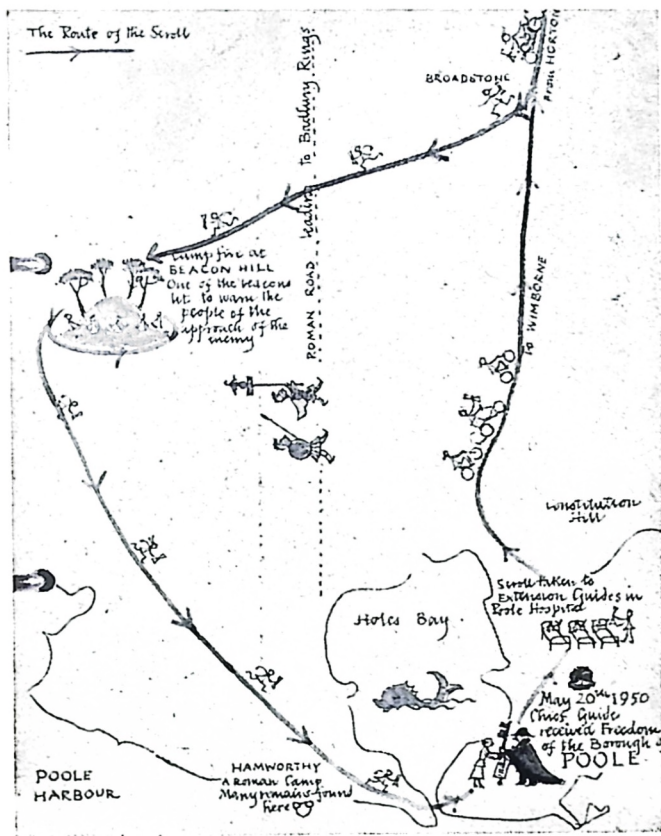
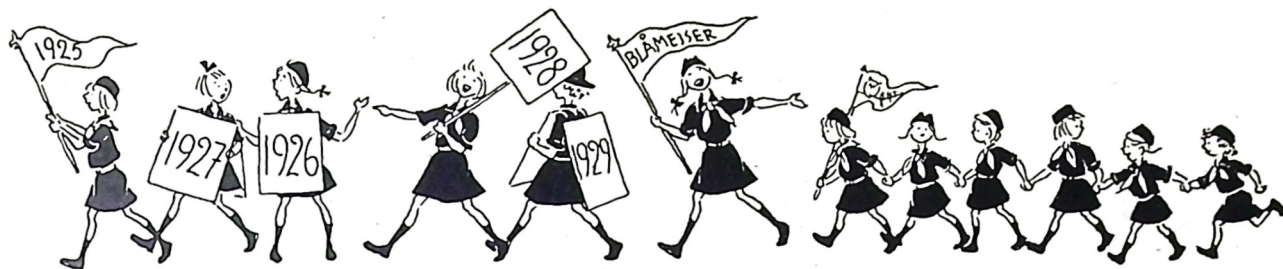
Lady Baden-Powell deltog naturligvis også, — og den populære engelske prinsesse Margaret var til stede.

Lige efter bålet begyndelse kom der så 22 piger med hver sin budstikke, udgået fra forskellige steder i England og bragt til Oxford på samme måde som den, jeg før fortalte dig om. Hver spejderpige overrakte sin budstikke og de to bøger til prinsesse Margaret, idet hun sagde, til hvilket land budstikken var bestemt. Derefter gav prinsessen budstikkerne videre til en repræsentant fra hvert land, og således gik det altså til, at også vi spejderpiger her i Danmark fik denne smukke hilsen fra engelske spejderpiger.

På mit spørgsmål om, hvad der ellers sker på en verdenskonference, hører jeg, at der har været mange flotte underholdninger, bl. a. et meget smukt og imponerende optrin, som foregik *til vands*. Tilskuerne sad på bredden af en temmelig smal flod, så man havde den anden bred med træer og skønne landskaber som „kulisse“, og nu sejlede 20 både forbi; hver af dem gav billedet af en begivenhed fra Englands søhistorie. Der var konger, dronninger, præster o. s. v., alle iførte dragter fra den tid, de repræsenterede. Hver tilskuer havde så et program, hvor årstal og de vigtigste ting stod opført, så man rigtigt kunne følge med — en ny og meget mere spændende måde at lære historie på!

En dag var man i Buckingham Palace hos Englands dronning og fik lejlighed til at beundre dette smukke slot med dets mange skønne malerier og dejlige have, — og der var endda også noget at *smage på*, the, kager, is, limonade m. m.

Du forstår nok, at alt dette her „kun“ er noget, der følger med, når man er til verdenskonference. Der er også alvorligere og mere forretningsmæssige ting på dagsordenen. Således er det her, valget til verdensbestyrelsen foregår. I år blev den finske spejderchef *Sylvi Vispää* valgt til formand for verdensbestyrelsen, og som næstformand valgtes *mrs. Means*, USA. *Madame de Saint Victor*, Frankrig, og *Madame Zarifi*, Grækenland, blev indvalgt som nye medlemmer i be-

„En af den fine bogs sider“

styrelsen. Der blev aflagt rapporter fra de forskellige lande og komitéer, og man hørte, hvorledes spejderarbejdet spirer frem i lande, hvor der ikke har været spejderarbejde før, således for eksempel i Kina og i stor stil i Sydamerika. Som medlemmer af verdenspigespejderbevægelsen optoges Haiti og Malta. Tyskland optoges som „tenderfoot-medlem“, d. v. s. medlem på prøve. Så blev der desuden drøftet en del aktuelle problemer og holdt en række gode foredrag, men dem tror jeg, de deltagende i hvert fald indtil videre skal have lov at beholde som deres egen visdom!

Vi almindelige spejdere plejer jo ikke at mærke så forfærdelig meget til, at der hvert andet år holdes verdenskonference, men i år får vi altså et synligt bevis på det! Budstikken skal nu snart på vandring rundt til Danmarks pigespejdere, både blå og grønne, og I kan godt begynde at glæde jer til at se både den og de smukke og morsomme bøger, der følger med. Det vil sikkert vare længe, inden den når hele raden rundt, men hvor ville det være dejligt, hvis de var lige så pæne, uplettede og „krølfri“, når de engang kommer tilbage til hovedkvarteret, som de er i dag, uanset at de har vandret en lang og begivenhedsrig vej fra hånd til hånd i England.

duen.

Det første møde — 10. oktober 1910

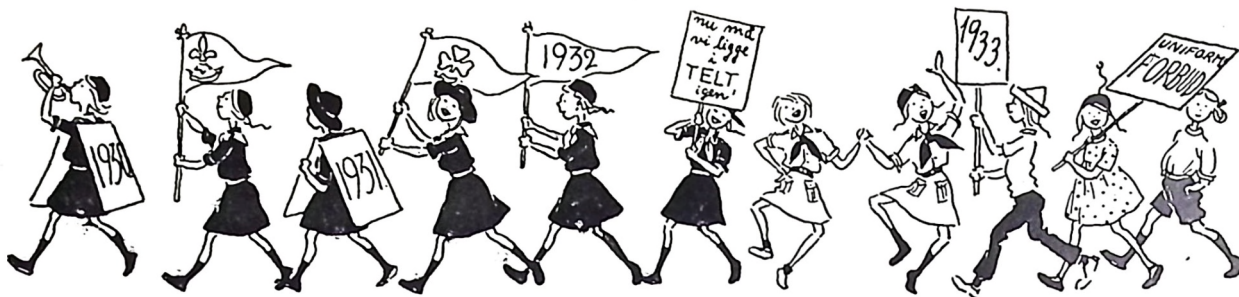
Der var engang — sådan begynder alle eventyr, og sådan vil jeg også begynde, når jeg nu skal fortælle lidt om de allerførste pigespejdere her i landet, fordi vi pigeborn, der først fandt på at „lege spejdere“ endnu den dag i dag synes, det var dejligt som et eventyr.

I den „uhistoriske“ tid fandtes ingen „kontorspejdere“, intet arkiv, ingen protokoller og rapporter. Vi var jo så få, vi kendte alle hinanden og havde ikke brug for alt det papir. Vi tænkte desuden slet ikke på tiden fremover end-

sige på, at vor spændende leg efterhånden skulle udvikle sig til en mere og mere fuldkommen organisation.

Hvorledes det hele begyndte?

I den første lille håndbog for spejdere (bearbejdet af medstifteren af spejderkorpset, daværende løjtnant C. Lemcke) fandtes en lille notits om pigespejdere — girl guides — i England. Det var nok! Tanken fængede i nogle begejstrede og eventyrlystne pigeborns hjerner. Hvorfor var det kun drengene, der skulle have det morsomt? Hvorfor var det bare dem, der kunne drage ud på ture fra

morgenstunden med madpakke, rygsæk og kompas og komme hjem hen mod aften med røde kinder, blanke øjne og pløre på støvlerne, fyldt til randen med beretninger om strålende oplevelser omkring bålet, i lejre og på ture, medens deres søstre måtte indskrænke sig til at spadsere med far og mor i deres fine søndagstøj (det var der noget der hed dengang!)

Ja, alt dette snakkede vi om i frikvartererne i skolen. For det var i skolegården, det begyndte. I Ingrid Jespersens Skole på Østerbro i København. Og det var der, vi besluttede, at vi ville være spejdere. At det samtidig gærede andre steder i landet — på Hillerødegne og vist et sted i Jylland — anede vi ikke, og der gik et par år, inden vi blev os bevidste som organisation og søgte kontakt med hinanden.

Omsider resulterede vore frikvarterpassiarer i et rigtigt møde — vort første spejdermøde. Det var i et hjem på Østerbrogade hos en af pigerne, hvis far var en kendt drengébogsforfatter. Forældrene var interesserede og ville hjælpe os. Uden vore forældre var det slet ikke gået. Inden mødet skulle deltagerne have talt med deres far og mor, så vi kunne vide, hvor mange af os, der måtte få lov at være spejdere. Resultatet var i første omgang nedslående, og det var med lange ansigter, vi konstaterede, at kun et par stykker var kommet gennem skærsilden.

For at forstå dette, må man huske, at på den tid var organiseret friluftsliv og vandresport næsten ukendte be-

greber og i alle tilfælde usømmeligt for piger. Forældrene rystede bekymrede på hovedet. Hvad var det hele egentligt for noget — men til trods for denne første modstand blev der alligevel truffet vigtige beslutninger på vort første møde. Vi ville naturligvis have uniform! Vi ville på ture ligesom drengene, tænde bål og lave kogerender, lære at morse, lave båre af de stave, som dengang hørte med til en spejders udstyr, lægge forbindelser og lære at finde vej ved hjælp af kompas!

For at forstå, hvor famlende alle vore forsøg måtte blive i begyndelsen, må I forestille jer, hvad det vil sige at blive spejder på en tid, hvor der ikke var noget, der hed korps, intet spejderhus eller -kontor, ingen love, ingen vejledning eller træningskursus. Intet. Vi skulle lave det hele selv. Men vore hjerner glødede, og fantasien slog gnister, og vi var dybt ulykkelige, hvis vi måtte forsømme et møde eller en tur.

At den første uniform kom til at bestå af hvid sweater og lægget mørkeblå nederdel var ganske naturligt, da det jo var om efteråret, vi begyndte, og disse beklædningsgenstande hørte med til de fleste skolepigers garderobe. Der-til anskaffede vi os grønne tørklæder og-khakifarvede spejderhatte som drengene og den førømtalte stav (køsteskæft), men tro ikke, vi vovede at færdes alene om aftenen iført uniform. Hændte det, at vi skulle til møde om aftenen, blev den omhyggeligt skjult under en frakke. Også hatten. Vi vakte jo forargelse og modstand, og mange smådeord lød imod os, når vi kom marcherende i række og geled hen ad landevejen. Men se, forargelse og misbilligelse til trods, så voksede den lille patrulje sig stor og stærk. Vi vandt fodfæste, og en skønne dag blev vi forsidestof i aviserne og en lækkerbidsken for pressefotografer (til stor ærgrelse for drengene!). Da tog det fart. Vi blev indrulleret i Det danske Spejderkorps, først som trop, senere som division. Vi blev mange, overalt i Danmark myldrede det frem, og vi kunne da stå på egne ben. Vi søgte og fandt vor første pigespejderchef, Agnete Brockenhuus-Schack, og den historiske tid begyndte.

Som ved alle mærkedage i korpsene rettes søgelyset mod spejderidéens geniale grundlægger, Robert Baden-Powell. Hans tanker har gået deres sejrsgang over hele verden, og derfor hylder alle spejdere hans minde. Hertil slutter sig med usvækket begejstring den navnløse lille skare, som aldrig glemmer sit første møde på en fjerdesal på Østerbro.

Inger Høg

Estrid Ott

Copyright

„Vandrepatruljen“ med Estrid Ott som fører er en af de allerførste patruljer. Dens medlemmer holder sammen endnu, og et af dem er sadig meget aktiv spejder, nemlig Lis Bang.

Der var en spejder, der fortalte mig, det var frygtelig kedeligt at dyrke kartofler.

Kedeligt?

Ja, tænk engang, hvad hun var gået glip af.

Der var nu først og fremmest den årlige nøddetur (jeg kunne mærke på hende, at det var det, der havde gjort mest indtryk). Så var der frugthøsten. Hendes trop plejede hvert år at hjælpe flere villacjere med at plukke frugt ned; og så var der jo skoven. —

Hun elskede skoven ved efterårstid, og i år, da hun ikke kom derud, syntes hun, hun elskede den endnu højere. (Hun betroede mig, hun snart havde glemmt, hvordan der så ud i Dyrehaven.)

Se, alt det kunne jeg udmærket godt forstå, men at det var kedeligt at høste kartofler, nej, det kunne jeg ikke begribe. „Var dine spejdere da ikke trætte, når de kom hjem?“ spurgte hun.

„Trætte? De var simpelthen fuldstændig ødelagte — af at le altså.“

Den gang, vi lagde kartoflerne, var vi 25, og nu — nu er vi kun 11, så du kan nok forstå, vi må slide i det med — med latteren også, det lyder ikke nær så højt nu, som da vi var 25.

„Men, hvordan har I da båret jer ad med at blive færdige?“

„Ja, vi er skam ikke færdig endnu, så hvis du har lyst at komme på søndag er du velkommen.“

— Vi har hele tiden været klar over, at vores efterårsferie faldt lige tilpas.

Så et par dage inden tog jeg med en spejder ud og så på sagerne. Det er for resten en hel rejse — vores jord ligger langt ude i Vanløse.

Nå, vi trak et par planter op hist og her, og der var masser af lig under hver, så vi var henrykte.“

„Hvad siger du! — Lig?“

„Nej, undskyld, kartofler mener jeg selvfølgelig, det er

bare vort kælenavn for dem. Det gjorde dig vel ikke nervøs? Nå, ikke!“

Så havde vi et af vore store rabaldermøder.

Det begyndte med — ja, hvordan var det nu, det begyndte? Jo — først syede vi til bazaren, forstår du. Så holdt jeg en kort tale. Jeg skildrede i få, men gribende ord de mange li. . . — kartofler (vi havde næsten ½ tønde land), jeg fortalte, hvorledes de nu lå i den sorte jord og længtes efter at komme op, det var meget stemningsfuldt. (Et par måtte absolut pudse næse i de lommestørklæder, de broderede på, så blev de andre vrede, der opstod et øjeblik panik, stemningen var brudt.)

Så drøftede vi chancerne. 1, 2, 3, 4 . . . ja, vi var og blev 11, hvor mange gange vi end talte.

Der var to, der meddelte, at de skulle rejse på landet i ferien, av, den var værre.

Så rejste jeg mig og med gråd i stemmen sagde jeg: „Skal vi så være enige om at overlade de stakkels længselsfulde kartofler til deres skæbne?“

„Nej, nej!“

Og med hævet stemme fortsatte jeg:

„Skal vi lade dem ligge og rådne op, skal vi lade dem.“ (Heldigvis blev jeg her afbrudt af tydelige: „Fy, fy, ned, ned,“ og jeg slap således for at fuldføre sætningen.)

Vi kom efterhånden i stemning, og til sidst sprang vi op på bænkene og sang:

„Aldrig giv tabt“, og det uagtet der var 25 øre i bøde for at stå på bænkene (men hvad betyder 25 øre i et sådant øjeblik?)

Så mødte vi da på kartoffelmarken om søndagen kl. 9, og så tog vi fat.

„Lille Lolle“ havde vist feber, da hun stod op, men hun ville afsted. Kl. 3 måtte vi sende hende hjem, hun var tydelig „spansk“.

10 rækker, 35 m lange, blev gennemgravet — Hurra.

Den næste dag kl. 9, da jeg holdt mandtal, kom jeg til et sørgeligt resultat. Vi var kun fire tilbage.

To var „spanske“, en på kontor, en i forretning og en klinikfrøken — og så var der altså to, der var bortrejst. Resolut satte jeg spaden i jorden, løftede den og . . . „av, av, åh, næ, hvor var jeg mør.“

„Nå, var det måske morsomt?“ spurgte den mellemfor-
nojede spejder.

Om det var morsomt? Det var hylende grinagtigt. Det
varede lidt, inden vi kunne arbejde igen — sådan lo vi.
Lidt efter fik vi sat system i galskaben.

En „graver“ og en „pillekone“ begyndte fra hver sin
ende af rækken, tju, tju, kartofler, jordklumper og vittig-
heder regnede ned i kurvene. Det gjaldt om, hvilket parti,
der kom længst, og hvilket parti, der kunne bære flest
fyldte kurve til ligvognen — trillebøren mener jeg.

Og når vi væltede børen, det var næsten det morsomste
af det hele.

Det kunne ske, vi væltede det samme læs to gange, men
ved du hvad — jorden var så blød at køre på, at vi på et
langt stykke måtte lægge brædder, — det var her, ulykken
skete. Har du nogensinde prøvet at køre en fuld trillebør
hen ad brædder — ikke?

Så vil jeg ønske dig, at du aldrig kommer til det, det er
ikke nemt. Vi kaldte det stykke „skærsilden“ — og det var
sandelig en frygtelig skærsild at komme igennem!

Vi skiftedes til at køre børen der, og de øvrige spejdere
løb bag efter og sagde vandede vittigheder.

„Hold tungen lige i munden!“

„Nej, se hvor grinagtigt hun sætter benene, hun ligner
fuldstændig en droskehest.“

Så begyndte de at synge:

„Foran en droske stod en gammel krikke
med stive knæ og ho'det lidt på skrå.“

Een afbryder: „Nej, hun ligner slet ikke en droskehest,
hun ligner snarere —“ ja, så er det, læsset ligger der.

Et ur kommer frem: „Saml op, saml op. Sidst var vi 5
minutter om det, vi må sætte rekord.“

(Vi er rene hunde efter at sætte rekorder.)

Men der var skam noget, der var værre end skærsilden.
Det var at komme gennem døren til det værelse, hvor vi
gemte kartoflerne.

Vi fik uvægerlig fingrene i klemme; så blev der en hy-
len og jamren.

Dagens rekord: 4 spejdere — 6 rækker.

Da jeg vågnede den næste morgen, var det med en
følelse af, at hvis jeg løftede min arm, ville det gøre van-
vittigt ondt. Jeg løftede den — med et ansigt, der var for-
trukket af smerte — og så — ha, ha, det gjorde ikke en
smule ondt. Men benene? Ryggen? Jeg vrider og vender
mig, stadig samme resultat. —

Jeg var næsten skuffet, jeg havde altid hørt, den tredje
dag var den værste.

Så holdt vi mandtal. Tre var mødt — siger og skriver
tre. (En spejder skulle absolut hjælpe hjemme.) De andre
var meget „møre“, så vi bestemte, at jeg skulle arbejde
for mig selv og uden „pillekone“.

Dagens rekord: 3 spejdere — 5 rækker.

Den næste dag — ja, jeg beklager at måtte sige det —

den næste dag var vi kun to. (Den tredje var rejst på lan-
det.) Jeg kom til at tænke på visen om de ti små nigger-
dreng.

Kartoffelmarken frembød et sorgeligt skue.

Hele natten havde det osset ned. Vejen, vi skulle køre

på, var så fedtet, at vi gled to skridt tilbage, hver gang vi gik et frem.

„Vi var fiffige nok til at gå den gale vej, et skridt frem — to tilbage, så nåede vi målet.“

Den dag glemte vi at sige vittigheder.

„Når lige undtages de øjeblikke, da vi syntes, at det hele var så sørgeligt, at vi måtte le, var vi ganske alvorlige.“ Vi kunne for den sags skyld have været de mest dødelige fjender — vi sagde ikke et ord til hinanden.

Kun nu og da: „Dér ligger en kartoffel“ eller „Nu må du grave, jeg kan ikke mere.“

Vi plejede at kravle gennem et pigtrådshegn ned til en mergelgrav, hvor vi vaskede hænder, inden vi spiste. Denne vandrig var vor største fornøjelse.

Først og fremmest var det spændende at se, hvor mange der slap helskindede gennem pigtrådshegnet, og hvor mange, der blev hængende; og var vi endelig uden uheld kommet igennem, klavret ned ad en stejl skrænt og balanceret ud på en smal tange til „vaskepladsen“, underholdt vi i reglen hinanden med alle de historier, vi kendte om folk, der var kommet af dage i en mergelgrav.

„Jeg kendte en dame, hvis onkel havde en stor gård, og hans karls forlovede faldt en gang i en mergelgrav, hvor vandet var lige så lavt som her . . .“ osv. — men i dag foretrak vi at spise uden at vaske hænder.

Da vi var på tredje række, sagde jeg: „Skulle vi ikke lade være at sætte rekord i dag? Lad os nøjes med denne række.“ Det blev vi så enige om; men lidt efter satte jeg spaden hårdt i jorden (d. v. s. det troede jeg, den ramte desværre tilfældigvis mine tæer).

„Det er nu lige meget, hvis du er træt, så gå hjem, når rækken er færdig, men jeg sover ikke i nat, hvis jeg ikke sætter rekord.“

Men hun ville ikke gå hjem. — Ikke tale om. — Hun havde netop bestemt at blive, selv om jeg gik — og så blev vi begge to. Dagens rekord: 2 spejdere — 2 rækker.

Så var vi derude nu i søndags. Glimrende vejr, lidt koldt måske, men rigtigt arbejdsvejr. Vi fik ikke gravet ret meget, først måtte vi vende alle kartoflerne i vort værelse, for at de ikke skulle rådne — „nå, du skal videre, synes du måske ikke, det er morsomt? Det gør mig ondt, så kommer du vel ikke på søndag? — Farvel, farvel! Hils!“

Forsiden på „Spejder Jul“ 1950

PRIS KR. 1,25

Salg af „Spejder Jul“

INDHOLDSFORTEGNELSE

Gul og grøn drengespejder på ski i sne. 4 farver.....	1. omslagsside
Pigespejder med stortromme. 1 farve	2. omslagsside
Julestykke af Esther Skjot-Pedersen	Side 1
Danmarks stemme. Digt af Carl Stühr	Side 2
„Sådan fejres julen i andre lande“. Af E. Th. Bjørn. Ill. med fotos	Side 3—5
Scotts sidste sydpolsfærd. Ved Kai de Cros Dich.	
Fotos fra filmen om Scott	Side 6—8
En stranding. Af H. K. Sandholdt. Fortælling ill. af Aage Gotved...	Side 9—11
Jubilæumsfejren ved jubilæumsbyen. Billeder af Kai de Cros Dich fra KFUM-spejdernes korpslejr	Side 12—13
Torkel Vøgg: Østre leden. Bestigning af Kebnekaise.	
Fotos af forfatteren	Side 14—16
Den rigtige bus. Drengesfortælling af Cai Schaffalitzky de Muckadell.	
Ill. af Aage Gotved	Side 17—19
Gammelnordisk jul. Af Chr. Rosenmand	Side 20—21
Far havde ret. For ulveunger, blåmejser og grønsmitter.	
Af Annesofie Hermann. Ill. af Thora Lund	Side 22—24
Billedserie „Buller og Knas“ af Holger Philipsen	3. omslagsside
Flere farvefotos af spejdere i sne	4. omslagsside

Hvilken spejder, patrulje, trop sælger flest numre af „Spejder Jul“?

★ Fromse blader i sin dagbog ★

„Livet gik først op for mig i al sin vidunderlighed den dag, jeg blev spejder,“ sådan sagde Musse, Loll-Falsters afdøde divisionschef. Jeg vil gøre hendes ord til mine. Men hvad er begivenheder for dig, og hvad er de for mig.

I mine forløbne 30 spejderår står alt sket tydeligt for mig, lige fra jeg den 10. oktober 1920 lagde min hånd i Bes' og afgav mit spejderløfte, til den dag, hvor vi fejrer korpsets 40 års fødselsdag.

1920, det vidunderlige år, hvor Danmark fik en del af sit tabte land tilbage, og jeg stod pludselig som tropfører for 50 sonderjyske piger, der var danske af sind, men tungen havde svært ved at forme det danske sprog. Glade gik de med Dannebrog gennem Sønderborgs gader, lykkelige sang de vore fædrelandssange, hver dag var en festdag, fri for det tyske åg.

Hvor var det højtideligt i 1921 at være til korpsets første forerståvne på Brahe Trolleborg, hvor traadte man med ære ridderdansen i riddersalen, og hvor strømmede tårerne ned ad mine kinder, da jeg blev kaldt frem foran fronten, da vi stod opstillet til parade og Bes fæstede sølvmedaillen på min uniform.

Folk sloges om os

Hvor blev vi modtaget og forkælet i København året efter, da de skulle opleve storbyen, folk sloges om os. Følgende år 1923 deltog Sønderborg og Fib i den første internationale lejr i Normandiet, Frankrig; vi lå i telte, og

jeg mødte første gang den vidunderlige engelske fører, mrs. Mark Kerr. Året efter fornyedes bekendtskabet i England, på Foxlease, og et nyt blev indledet; vor herlige verdenschef, lady Baden-Powell, var min patruljefører i den internationale lejr, hvor for første gang 1000 spejdere fra 39 forskellige lande mødtes til gavn og glæde for alle parter.

Samme år, kort efter lejren i Foxlease, kom lady B.-P. her til København sammen med verdenschefen i anledning af Jamboreen på Ermelundssletten. Vi mødtes med lady B.-P. i K. F. U. K.s festsal og hun var ikke sen til at blande grønne og blå, idet hun kort og godt sagde, hveranden grøn, hveranden blå ved kaffebordet!

Hvem husker endnu, da korpset kaldte første gang til en stor nordisk lejr på Brahe Trolleborg, det var i 1926? Man førte en kamp hver nat med Trolleborgs rotter oppe på høloftet, de var så frække, at de gik i rygsækkene og spiste kranske, som en pigespejder havde fået sendt hjemmefra. Jeg var køkkenchef i den nordiske lejr og det var et hårdt job, der tog sin mand fra kl. 4 morgen til 22 aften, der var vist mellem 5—600 deltagere og maden blev lavet i avlsgårdens mejeri og vaskehus ved hjælp af 20 grønne og 20 blå pigespejdere, der var nye hver dag, dog var spejderskolens sidste hold elever med til hjælp, det var f. eks. Mama Sonny, men alligevel var det drøjt med de store portioner og transporten af disse til vognporten, der var spisesal.

Kort efter denne lejr rejste jeg til Salzburg med min adjutant Inger Schou-Nielsen. Den østrigske spejderchef Papa Teuber havde bedt mig om at lede et førerkursus for wienske pigespejdere. Så fulgte 14 travle dage, hvor Dannebrog hver morgen gik til tops på lejrpladsen, praktisk lejrsport om formiddagen og foredrag eller ture i den pragtfulde by eller omegn.

Da jeg kom hjem måtte jeg på hospital i Sønderborg, og dér blev jeg i næsten et år, næde lige at kunne gå uden stok i 1928, da der faldt en appelsin i min turban i form af at være delegeret til verdenskongressen i Budapest. Det blev et eventyr. Selve Ungarns ledelse betragtede de 28 delegerede som landets gæster, mere officielt kunne det ikke være. Det var under den kongres, at lord Baden-Powell kom med sit forslag til alle de lande, der ikke førte trekloveret som mærke, at ændre til dette.

— Man førte en kamp med rotterne

Det lod, første gang man hørte om det, så ganske usandsynligt for os gamle, der mente, at liljen var det eneste rigtige tegn, men den gamle vismand så også her rigtigt. Min største oplevelse var, da vi skulle anbringes ved en stor festmiddag, som indledede kongressen, blev jeg anbragt ved hovedbordet ved lord B.-P.'s højre side og U. S. A.'s repræsentant til venstre, men det allerbedste oplevede jeg bagefter, da jeg kom tilbage til den grønne danske og hun sagde: „Hvor er jeg stolt på Danmarks vegne.“

Så melder minderne sig om alle de herlige korpslejr på Trolleborg. År efter år med passende mellemrum blev de store spejderbyer bygget på Trolleborgs gæstfrie jord, drabelige turneringer udkæmpedes om kongens sølvpokal. Det allermest spændende, for det er spændende at være pigespejder, er naturligvis de store lejre i udlandet og det er også dem, jeg mest har fordybet mig i. Årene gik og så kom turen til Finland i 1931, hvor 100 grønne og blå stævnedes mod nord med vor nylig indviede korpsfane, flot båret frem af den høje, ranke Mama Helga, chefen, souschefen, Rete, Sonny og hvad alle de gode gamle den gang hed var med, og vi oplevede et folk, man aldrig glemmer. I slutningen af mine artikler om turen, siger jeg om afskeden: „Nu var det nordiske pigespejderstævne et minde, men et dejligt og lærerigt minde. Særlig mindet om et nøjsomt dygtigt folk vil bevares af os danske pigespejdere, der var så lykkelige at få lov til at lære det at kende. Gud bevare land og folk for mere nød og kamp.“ Ak! Ak!

I 1933 tog 12 danske pigespejdere chancen og tog med drengespejdernes ekstratog til Jamboreen i Ungarn og oplevede at se 40.000 unge drenge og mænd i kammeratligt samvær; hvem kunne da tænke sig, at nogle år efter kunne Europa stå i flammer og alle kæmpede mod alle.

Nu følger i de nærmeste år rejser med Fromsemanden, hvor vi besøger skoler, sygehuse, børnehjem, hvor der arbejdes med ungdoms Røde Kors, i alle lande sætter jeg mig i forbindelse med drenge- og pigespejderførere for at høre om arbejdet.

I julebladet 1934 er jeg bleven spurgt om: „Hvad ser du i spejderbevægelsen — og hvorfor fortsætter du?“ Jeg svarede: „Spejderbevægelsen anser jeg for en nødvendighed i de unges liv, og mit arbejde betyder selve livet for mig!“

Så i 1935 blev daværende kronprinsesse Ingrid vor protektrice, det blev til lykke og velsignelse for os alle.

Så kom jubilæumslejren i 1936. Til denne kom både kronprinsessen og lady B.-P. Jeg var værtinde i det fine telt, hvor alle de høje chefer spiste, og jeg kom til at øse for meget bygvandgrød i kronprinsessens tallerken, men tænk, hun spiste op, en virkelig kongelig gestus!

I 1937 var der førertræning i Zlin (Tjecoslovakiet), ak og atter ak, hvor er I henne alle I begejstrede idealistiske førere, har I måttet betale for jeres internationale idealisme? Miss Warner og miss Beley var med i ledelsen, og hvert land havde sin dag, hvor man ledede lejren som „hjemme hos os“, fra morgenparade til lejrball. Jeg holdt mit ikke ukendte foredrag om lejrhygiejne. Her oplevede vi 12 danske pigespejdere for første gang det senere så kendte total mørkelægning, i anledning af militære flyveøvelser.

20 års frit nationalt liv og 20 års spejderjubilæum i 1938 blev fejret af Litauen med en international lejr, hvor der var indbudt 12 pigespejdere fra hvert land i verden; atter stævnedes danske pigespejdere med mig som leder ud til særprægede oplevelser, nyt land blev opdaget derovre mod øst.

1938 skulle ikke få lov at gå til ende, uden vi i Det Danske Pigespejderkorps skulle miste en, vi ikke syntes vi kunne være foruden, spejderchefen Elisabeth Flagstad døde, og for sidste gang gik vi i snorlige rækker bag hende den kendte vej op til Trolleborg, der var ingen strålende smil eller glad forventning, vi gik bag en kiste. Aldrig glemt, altid savnet.

Nu begynder vi at spare sammen til eget hus i København, og vi får et internationalt flag, det vajede på den højeste flagstang i Litauen.

Så kom de år, hvor der forelobig blev sat et punktum for alle rejser til den store verden, lige akkurat nåede vi det friske Paxting i Ungarn, og lige nåede jeg hjem til en privat biltur gennem Tyskland, Belgien Luxembourg og Frankrig. Hjemme igen 26. august og så 1. september begyndte alle tiders ragnarok: Verdenskrigen. 5 lange år, men for mig trods alt værdifulde, jeg fik lov at rejse rundt til troppene og tale om det internationale, fik dem til at føle sig lidt i kontakt med korpset, viste lysbilleder fra alverdens lande. I bladet begyndte jeg med: „En dør på klem“, små artikler og bemærkninger af, hvad jeg kunne opsnuse om andre landes spejderarbejde. Jeg har et udklip fra det nazistiske danske blad, „Fædrelandet“, hvor de i en lang, tosset artikel, som fremkom efter mit internationale foredrag i KFUM's festsal, bemærkede: „den går ikke, fru Fromse!“ Heldigvis gik den. Vi levede vort spejderliv indenfor Danmarks rammer, vi var i lejre, til træningskursus og andre kursus. Alt får en ende, og vi oplevede den herlige majdag 1945, hvor vi igen kunne trække vejret, og vips var alle kammeraterne fra søsterkæden der, lady B.-P. telegraferede til mig den første dag telegrafren igen blev åbnet til England. Postboxbreve strømmede ind, der var ingen ende på al den internationale herlighed.

De sidste 5 år indtil vort jubilæum i år kender I allesammen meget bedre end jeg. Der er sikkert heller ikke flere tomme hvide blade i jubilæumsheftet. — Vi skal videre frem.

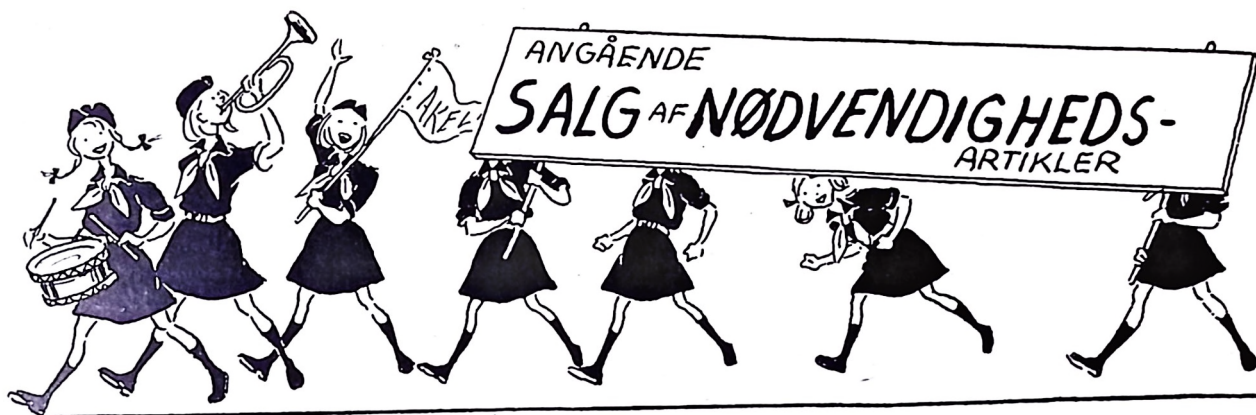
Fromse

Den 1. september fejredes i Spejderhuset souschefen og „Mamma“ i anledning af deres 25 års spejderjubilæum. Ved den lejlighed blev der holdt følgende tale:

Kære fødselarer!
 I femogtyve år har I stridt
 af og til hver for sig, men sammen tit,
 for D. D. P. på hver sin måde,
 men stedse korpset til gavn og både.
 I mødtes først på Spejderskolen —
 ej bedre findes under solen —
 I var vist lidt forskellige til mode,
 og forventningerne var ej lige gode,
 men I blev anbragt i samme rum,
 og den idé var skam ikke dum,
 og siden blev stedse I sværugtæn kaldt,
 og det var skam heller ikke så galt.
 Mens Mamma satte system i alle ting,
 var Märta af mere kunstnerisk sving,
 hun kunne tegne, og hun kunne male
 og senere holde en nydelig tale.
 Efter skoletiden gik nogle år,
 så delte I atter på skolen kår,
 den ene i kælder, den anden på kvist,

*når den ene var her, var den anden hist,
 og atter I samtidig skolen forlod,
 at den det forvandt, slet ingen forstod.
 Til København I begge drog,
 og nye arbejder op I tog,
 mens Märta på laboratorium gik,
 smurte Mamma madder nok så kvik
 til hele hære af skolebørn,
 og Märta tog en vældig torn
 for korpset og startede nye troppe,
 lod spejderne strabadsere og loppe
 op til mere endnu at præstere,
 af divisioner kom stadig flere.
 Og 2 år efter, det var som en rus,
 korpset havde nu fået eget hus,
 og fra nytår boede I begge herinde,
 een som souschef, den anden priorinde.
 Og Mamma har her haft nok at bestille,
 men lige rolig og lige stille
 går hun omkring i stuer og gange,
 og om vi er få, eller om vi er mange,
 rører hende alledes ikke, når blot
 „hun ved det i forvejen“, er det godt.
 Og Märta bor stadig oppe under skyen,
 men sin virksomhed har hun flyttet til byen'
 s hjerte, hvor hun turisterne leder,
 og sørger for, de ser de rigtige steder,
 og det tager sin tid, hun er sjælden fri,
 men spejderiet er dog ikke forbi,
 hun stadig har tid til at mødes og råde,
 som souschef hun trækker i mange tråde,
 måske vi hende ej mere så meget ser,
 men tro mig, hun er med i alt, hvad der sker.
 Vi mindes lejre, store og små,
 hvor Märta og Mamma man stedse så,
 den ene som ceremoni- og kasseimester,
 den anden som madmor for lejrens gæster.
 Utallige er de parader og store ting,
 som Märta med dygtighed satte i sving,
 og utallige er de portioner af mad,
 som Mamma servered' i skål og i fad.
 Vi håber alle, I længe må orke,
 endnu omkring for korpset at storke
 på hver sin måde og på hvert sit felt,
 i by og på land, i hus og i telt.
 Vi takker alle for årene, der gik,
 for alt det, I gav, og for alt det, vi fik,
 vi håber alle, vi endnu får
 sammen en række gode arbejdsår
 for korpset vort til lykke og held
 og derved til glæde for os selv.
 Til slut vor hyldest og tak modtag
 på denne store halv hundred' årsdag.*

Annelise

„Akelpatruljen“ er af senere oprindelse end „Vandrepatruljen“. Den så dagens lys i tyverne. „Akela“ og „Korporalen“ er stadig aktive spejdere.

„Jeg havde tænkt mig, at vi på fridagen i næste uge skulle ud at udforske de endnu uudforskede egne omkring Møllebækken,“ sagde jeg og lagde et kort frem på bordet.

„Jamen, det skal vi ikke, for vi skal passe „søstrenes butikker,“ indskød Korporalen med stor bestemthed. Vi så vel alle lidt betuttede på hende, og hun rømmede sig, rejste sig og strøg en lille krølle om bag venstre øre.

„Alle kender søstrenes butikker, skulle jeg mene,“ begyndte hun. Naturligvis kendte alle i en lille by de to søstres butikker, en lille købmandsbutik og en lige så lille garn-og-tråd-og-nødvendighedsartikelbutik, der lå ved siden af hinanden. Oprindelig havde søstre haft købmandsbutikken i fællesskab, men så blev de uenige, om hvordan der skulle pyntes til jul, og resultatet blev, at håndværkere blev hidkaldt for at rejse en skillevej, så en rigtig god butik blev to bitte små. Efter at hver på den måde havde fået sit domæne at regere over, genoprettedes freden, og de to søstre var iøvrigt uadskillelige. Jo, alle kendte vi søstrenes butikker. „Der er i øjeblikket udbrudt stor elendighed hos søstre, fortsatte Korporalen. Dagmar, det er hende med tråd- og nødvendighedsartiklerne, skal have nogle briller, som hun ikke kan få her i byen, eller rettere hun skal til en øjenlæge for at få besked om hvilke briller, hun skal bruge. Hun kan ikke mere træde en nål og det er uselt for en søster, der handler med nål og tråd. Den anden, Thyra, har store fodvanskeligheder, hun må have indlæg af en eller anden snedig slags, for det er ikke godt, når man skal rende så meget, som hun skal, altid at have smertende fødder.“

„Har hun prøvet Radoxsaltet, som hun selv handler med?“ spurgte Fniseras.

„Ingen vittigheder, alt er forsøgt. Men begge kvier de sig ved at lukke butikkerne en dag for at rejse efter briller og indlæg, ja, de mener rent ud, at konkurrenterne på den anden side gaden på een dag vil ødelægge al handel for dem; altså har jeg, hvem de i al beskedenhed har lidt respekt for, — min mor spiller kort med dem somme-

tider, — foreslået, at Akelpatruljen træder til og passer de to forretninger næste torsdag.“

Jeg vil indrømme, at jeg havde glædet mig meget til at udforske Møllebækkens udspring og hemmelige kilder, men når Korporalen allerede havde tilbudt vor hjælp, måtte vi vel træde til. De andre syntes også straks på det hjælpsomste at være fyr og flamme, og de havde fordelt rollerne, inden jeg havde nået at tænke på, hvad jeg havde mest forstand på, hørkram eller sygrejer, men jeg var forlængst anbragt som en slags gårdskarl og altnuligmand for begge butikker. Fniseras og Vera Vips skulle stå for håndarbejdets fremme, Divi og Korporalen skulle tage sig af købmandsvarerne, Wikkelvejr og jeg skulle gå til hånde, de to små skulle løbe i byen.

To dag før vi skulle tiltræde vor ansvarsfulde plads, samlede Divi til krigsråd i det store frikvarter. Hun havde tænkt på, sagde hun, at der sikkert skulle lidt mere moderne metoder til i søstrenes salgsteknik, om vi havde noget imod, at hun agiterede lidt for salget på torsdag? Det kunne selvsagt ingen have. Det vi nødigt ville have var vel en kedelig og død dag, hvor vi bare hang over diskene og længtes efter skoven. Divi tog da fat med sine „mere moderne salgsmetoder“ og sådan kunne det ske, at da „søstre“ torsdag morgen kørte til København, kunne den søster med de vanskelige fødder læse højt for den, der endnu ingen briller havde om, at i dag torsdag kunne man få alt fra en stoppenål til et helt babyudstyr bragt fra den ene af søstre Spyds butikker, og fra den anden alt fra en tvebak til et køkkenudstyr. („Åh nej,“ sagde Thyra bekymret, „jeg har jo kun fløjtekedler!“).

Dagen før torsdag uddeltes der løbsedler i de små klasser om, at ved køb af 100 nipsenåle, blev der givet 5 øres rabat, i de større klasser opfordredes man til at købe op til efterårsferien af chokoladefrøer og spejderhagl (varerne kunne evt. bringes), og endelig forkyndte et lille diskret opslag i gymnasiet, at der var udmærkede cigaretter at købe hos Thyra Spyd. Ydermere kunne man onsdag eftermiddag se de to små vandre gravalvorligt op og ned ad Algade med to store plakater, hvor man kunne læse:

Frue! Hvordan har Deres agurker det?
 Er de kogt i eddike fra Spyds butikker?
 Intet sukker har større sodeevne end vort!
 Den bedste fernis haves på lager.
 Tænk på vinterens håndarbejde allerede nu.
 Frue: Intet glæder Deres mand mere end en af Dem
 smukt forarbejdet sofapude.
 Bringer alt, henter alt, bytter alt, osv.

Thyra havde for travlt, og Dagmar kunne jo ikke se, det skind, fordi hun ingen briller havde. Så søstrene Spyd levede i lykkelig uvidenhed om den mærkelige dag, der ventede deres små butikker.

Torsdag morgen oprandt, og vi stillede tidligt til vor ansvarsfulde gerning. Søstrene var taget tidligt afsted, men Korporalen havde nøglerne. Korporalen havde lavet en liste over, hvad alting kostede, og i håndarbejdsafdelingen havde hun fået besked på, at alle priser stod på æsker og skuffer. Vera og Fniseras var i små nette pynteforklæder med flåser, Wikkelvejr og jeg, der skulle være karle, var i overalls, Korporalen og Divi var i nogle vældige sejldugsforklæder, der gik dem til tærne. Vi lukkede op kl. 8 og var meget skuffede over, at der ikke stod tykt med kunder på gaden. Der var tværtimod ualmindelig øde, fordi det var skolefridag, og alle sov længe. Først hen ad klokken 9 begyndte handelen så småt, men det syntes ikke at være Divis moderne salgsteknik, der satte ind, snarere gode gamle kunder, der handlede her, fordi de var vant til at blive betjent her. Divi og Korporalen snublede over hinanden i farten for at veje sukker og salt og skele hen til papiret hvad det kunne koste, og jeg blev sendt i kælderen, der var endnu mindre end butikken for i et bælgmørkt af spegesild osende rum at hælde petroleum på en meget lille flaske. Jeg tror nok, jeg tabte lidt ned til spegesildene, men ærlig talt, de kunne ikke komme til at lugte eller smage værre end de gjorde i for-

vejen. I ængstelse for, at vi skulle kede os, havde vore modre været rare at skrive ned alle de købmandsvarer de plejede at få bragt for en uge — og selv om de færreste af dem handlede her, fik vi dog deres søgning for i dag. Altså havde de to små en travl morgenstund med at bringe disse købmandsvarer rundt i de 8 hjem. Lidt misundelige havde de to fra „håndarbejdets fremme“ set til, hvor travlt der var i hokerafdelingen, men imidlertid fik de også deres chance. Reklamen om de 100 nipsenåle havde ikke været uden virkning, snart kom de trippende fra alle kanter af byen, små piger i fridagsnette kjoler med fine sløjfer i fletninger og med den 25 øre inde i en lille, varm hånd, som de havde tigget sig til. Nogle kom med deres nipsepuder, og Vera Vips havde en dejlig morgen med at sætte nåle i smukke mønstre. Længere hen på formiddagen kom de større børn for at slikke lidt, for at hænge over disken og snakke og spørge, om vi havde det sjovt, om vi ikke hellere ville med i skoven og lignende idiotiske spørgsmål.

„Vi har det altid sjovt hos os!“ erklærede Divi, satte en blyant bag øret og greb telefonen for at modtage en ordre. Hendes øjne blev kuglede og store, mens hun grifede ned og tog imod en bestilling, der syntes at kunne romme den lille butik i en håndvending. „Ja, så har jeg det,“ sagde Divi helt hæs af bevægelse, „hvor må vi sende det hen?“ „Ja, det kunne du nok li' at vide!“ råbte en stemme i telefonen, lo, og røret smækkedes på.

Op på formiddagen kom også dryssende gymnasiasterne, som Divi havde opfordret til at købe deres cigaretter her. De troede, de kunne sætte de unge kommissær i forlegenhed ved at spørge om om Virginia og tyrkiske cigaretter, om det ene og det andet, men hvis de troede, de kunne sætte Korporalen i forlegenhed ved så lidt, tog de fejl, hvad hun ikke vidste om tobak — hvor hun så vidste det fra — var ikke værd at vide!

Alt i alt måtte vi sige, at vi havde et godt salg om for-

(Fortsættes side 158)

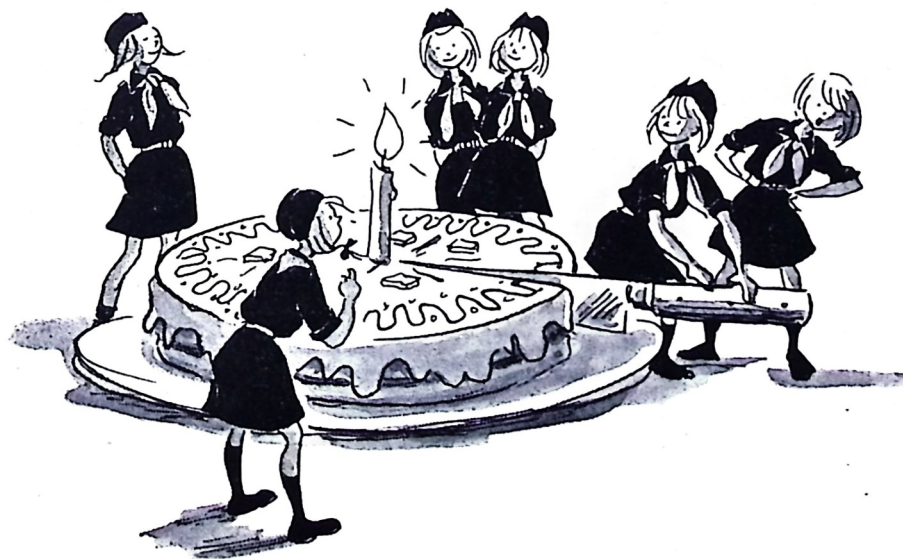
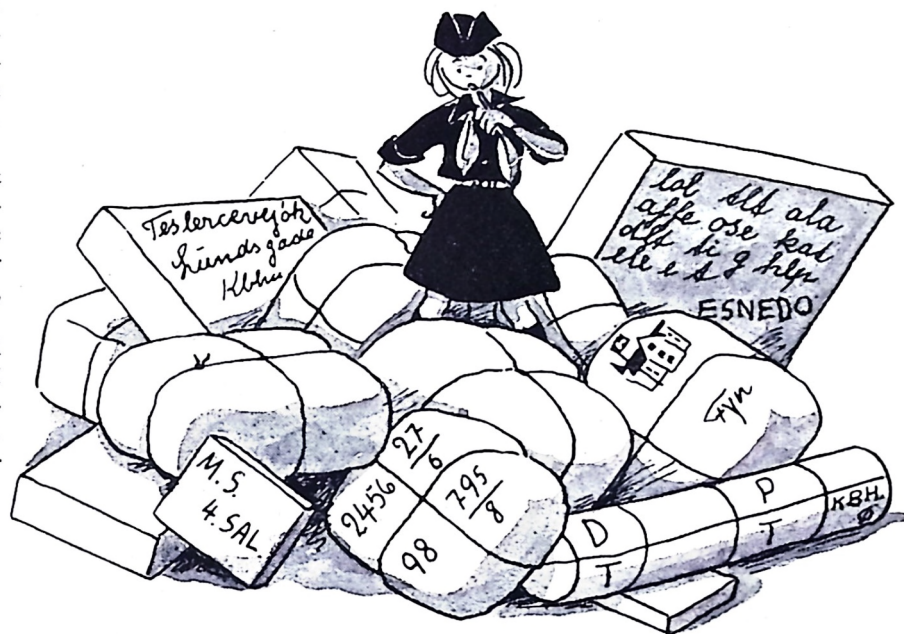
* * * DEN *lette* SIDE * * *

Det er strømmet ind med pakker fra hele landet til korpsets runde fødselsdag. Postbuddet har haft svært ved at tyde de mærkelige udskrifter — kan I hjælpe ham?

I ved nok, at postvæsenet kræver nøjagtig og fuldstændig adresse, saa det er ikke nok, at I i besvarelsen skriver til hvem pakkerne er tiltænkt, hele adressen må med.

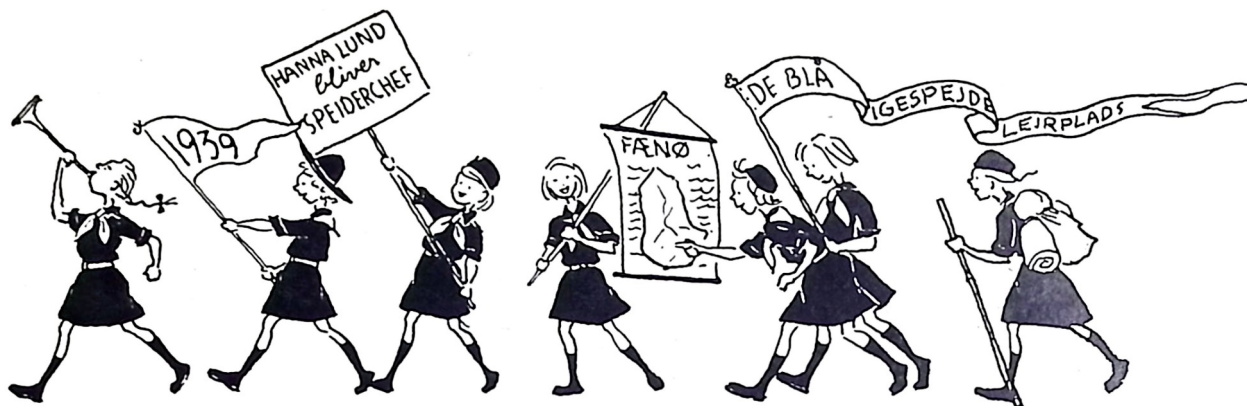
Når I har fundet ud af til hvem de 6 pakker er, kan I sende løsningerne til *redaktionen* inden den 1. novbr. 1950.

Der er et par gode præmier til de bedste besvarelser.

I Anledning af korpsets fødselsdag skal „Bambipatruljen“ have chokoladegilde. De har bagt en stor lækker lagkage — hvordan kan de dele den mest retfærdigt? De er 6 i patruljen: en er 15 år, en 14, en 13, to 12 og den yngste 11 år.

Også denne løsning kan sendes til *redaktionen*, inden den 1. november 1950; og den heldige vinder af denne lille spøg får tilsendt en træspejder.

(Akelapatuljen fortsat)

middagen. Af uheld var der vist kun den petroleum jeg havde tabt i sildene, og det regnede vi ikke med, og at Divi havde solgt salatolie for 27 øre i stedet for 2,70. Men det var kun to flasker, så det ville nok blive opvejet af, at hun havde haft held til at sælge en fløjtekedel til en ung mand for dobbelt pris.

Imidlertid syntes den smarte Divi, at der måtte gøres endnu et fremstød, Fniseras skulle hente signalhornet, Korporalen sin tromme, og så skulle jeg i en fart lave en farvestrålende plakat, som en af de små skulle bære. På den skulle der stå:

Den der i dag, torsdag den 27. september, køber for 25 kr. i søstrene Spyds butikker kan disponere frit over den samlede Akelapatrulje 1 time en gang i næste uge.

Ærb.

Akelapatruljen.

Jeg mumlede lidt imod denne plakat, men Divi erklærede, at det var så vigtigt, at vi solgte godt i dag, det kunne vi da alle forstå, når søstrene Spyd for det første skulle bekoste en rejse, og dernæst betale dyre læger, briller og indlæg. Jeg tillod mig at mumle, at jeg aldrig havde hørt, de sad særlig vanskeligt i det, men det blev overhørt, og som fulden demokrati måtte jeg naturligvis rette mig efter flertallet og skrive plakaten og tegne smukt på den.

Klokken 13 vandrede processionen ned ad gaden. Fniseras med flotte fanfarer, der så ud til at ville sprænge hendes blåviolet basunkinder, Korporalen med hvirvlende trommemarch på et lidt slapt trommeskind og rider Rap bærende sin plakat så højt, at man mindedes den Fritz Jürgensenske tegning med den lille mand, der stræber efter at bære sin paraply højest af alle.

De blev meget længe væk, så længe at rygtet nåede tilbage før de selv, at de var taget af politiet! Og det var de. De var blevet nappet for gadeuorden, man måtte ikke lave en sådan larm på gaden, uden at man havde fået politiets tilladelse til det. Politimesteren havde været stjernegal, men bagefter havde fru politimesteren trukket dem ind i køkkenet og givet dem et vældigt stykke hjemmebagt klægt kage og sagt, at hun nok snart skulle komme og handle, og det gjorde hun, og hun havde hele sin

bridgeklub med, og alle medlemmerne sendte deres andre små damethe- og damekaffekredse. Vera og Fniseras svedte og måtte have hjælp. De målte blonder ud og de solgte bændler og amagergarn og navne og numre og masser af lommestørklæder, der skulle broderes på og hægter og knapper og al den slags, som damer må købe, „når de nu alligevel er i butikken.“

„Nu tror jeg, vi har haft alle borgerskabets damer!“ gispede Vera og sank ned på en stol med hænderne i sit lille krøllede men i morges så fine stivede forklæde. Men der var nu ingen, der havde købt for de 25 kroner, der ville forpligte Akelapatruljen 1 time i den kommende uge. Men lige før lukketid kom doktorens unge kone, der så så smart ud, at alle herrer måtte vende sig om efter hende på gaden, og hun, hvis dragter hemmeligt med større og mindre held kopieredes af de damer, der samtidig ikke kviede sig for at hviske i krogene om hende.

„Har I forstand på lagnør?“ spurgte hun og satte sig til rette på en taburet, der stod der til det samme. „Nej,“ svarede Vera ærligt, men rettede det hastigt til „Ja, naturligvis,“ på et hårdt spark over skinnene fra Fniseras. Vera hev forskellige ruller ned, som hun mente nok kunne være lagenlærred.

„Ja, det der tror jeg nu er håndklædestof, og det andet er vist bedre til bleer, men den tredje rulle er god nok. Hvor meget skal man egentlig bruge til et lagen?“ Fru Møller så tankefuld ud. Vera mente 5 meter måtte være passende, fru Møller mente, at lidt mindre måtte kunne gøre det, men hun ville ikke være fedtet, hvis de ville måle hen 20 meter af af den rulle og sende den hjem til hende, så skulle hun betale den med det samme — og hvis hun ikke tog meget fejl havde hun så gjort sig fortjent til at måtte disponere over Akelapatruljen 1 time? „Mindst i 2,“ sagde Vera Vips befippet, „her er for mindst 80 kr. lagenlærred.“

„Så meget bedre, sagde fru Møller, jeg skal fortælle jer, at jeg er selv gammel københavnerspejder, og da jeg så jer, kom jeg så forfærdelig til at længes efter de dage og allermest efter spejdersange. Nu er det jo alligevel lukketid, og her kommer næppe flere kunder, jeg vil bede jer synge for mig de sange, I og jeg bedst kan lide!“

Og sådan gik det til, at vi sad rundt omkring på udtrukne skuffer med nødvendighedsartikler og på disken og en enkelt på gulvet og sang, så det gjaldede, ihvertfald så ruderne klirrede i den lille butik. Folk standsede og studsede, og nogle trykkede næserne flade mod butiksdøren.

„Selv om alt dig går imod —
aldrig giv tabt, aldrig giv tabt,
strid og stræb med hånd og fod ...

og der kom „søstrene“ snublende ind. Den med de nye briller erklærede, at hun kunne ikke se et skridt frem for sig med de briller, og den med fødderne erklærede, at hun hellere ville bære jernbyrd, som hun havde læst om, end gå med de indlæg. Divi gjorde kassen op med Thyra,

som erklærede, at salget havde været ligeså stort som et julesalg, og at der nok kunne være noget om det med de moderne salgsmetoder, og Dagmar sagde, at hun aldrig havde fået så meget ind på een dag for sine nødvendighedsartikler som i dag. Og så snublede vi ud af de små butikker, selv om vi hverken havde nye briller eller indlæg, men vi opdagede pludselig, hvor trætte vi var.

„Jeg giver en pølse, en leverpostejmad og en ostemad, hvis I vil sidde på mit køkkenbord og synge „Drag i solskin ud“, og det gjorde vi jo så.

„Nu er fru Møller da blevet helt tosset!“ sagde naboerne, da det skingrede ud gennem køkkenvinduet:

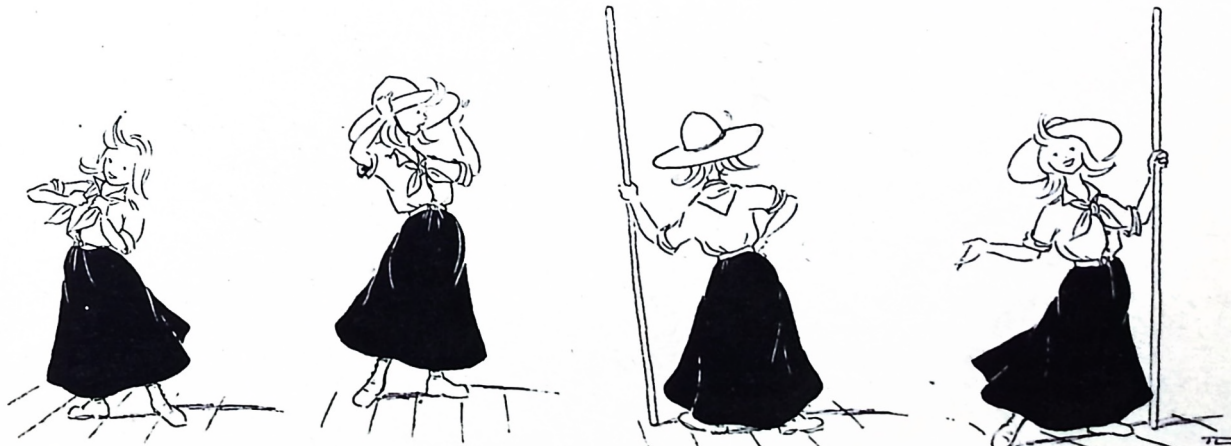
„Pigespejder, arbejde skal der til,
målet når du kun, når selv du vil ...“

Akela.

Førerstævnet den 14. - 15. okt. 1950

Deltagerne bedes venligst medbringe kniv, gaffel og theske samt ikke glemme margarinemærker

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

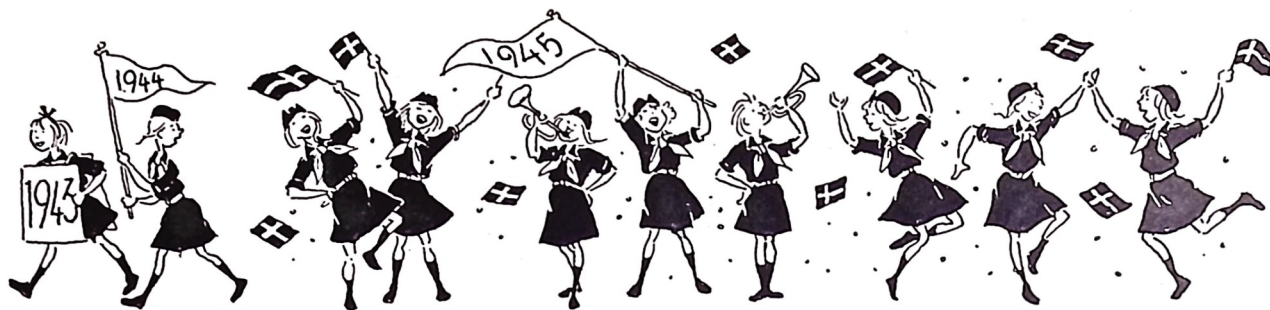

Tinka, jeg dig ikke fatter —

Tinka, dog for stor den hal er —

Tinkalil, du bli'r til latter —

Tinka er min datterdatter!

VI OG VORES TROP

VIII. Korpset — hvem er det?

„Hvis jeg skal stå her meget længere i det latterlige kostume, så får jeg et hysterisk anfald,“ hvæser Klovn. „Tag det roligt, nu kan det vel heller ikke vare så længe mere, inden vi skal ind,“ mener Ki. „Tag det roligt, ja, det kan du sagtens sige, det er ikke dig, der har et par støvler på, der er to numre for små, det er ikke dig, der er udstyret med din bedstemors oldnordiske torturretskaber af et par snabelsko.“ „Nej, det er dig, men det var også dig, der var så ivrig efter at låne dem, du er nu ellers så smart i den bluse, hvem har du lånt den af?“ „Af en af drengene fra „Frie Fugle“. Hvis pigespejderne dengang virkelig var uglet sådan ud, så forstår jeg sandelig godt, at de ikke ligefrem vakte jubel.“ „Jamen, hvad mener du så om mig i denne rædsomme las af en blå bluse og med den gamle, brune bør på hovedet?“ „Skal du håne min mors gamle spejderbluse? Du aner vist ikke, hvad det er for et klenodie, du har fået lov til at låne.“ „Tror du ikke min bedstes støvler er et klenodie måske?“ spørger Ki arrigt. „Schssssss,“ væser en stemme ud af døren, „kan I så være rolige, tror I.“

Troppen har fest i anledning af korpsets fødselsdag. Man har i år valgt at fejre denne dag i forbindelse med forældrefesten, fordi det i år er en rund fødselsdag. Der opføres et spejderspil, og man vil præsentere for forældrene lidt af korpsets historie, idet fem spejdere skal komme frem fornummet som dette korps ærværdige pionerer, den første i gul bluse og snørrestøvler, den næste i blå bluse med brun hat, så kommer en i hel uniform med bæltet helt nede om hofterne og det røde tørklæde som et sjal om halsen, nr. 3 præsenterer lejrkitlen i sække-model og nr. 4 skal være en kvik, reglementeret spejder fra 1950. Hver har et lille vers at sige, og sammen synger de en sang til slut. (Det er ikke noget originalt vi fremfører, det er noget ældgammelt, vi har fundet i et spejderblad.)

Der har været megen diskussion om denne „mannequinopvisning“, som nogen kaldte den, idet der var enkelte, der mente, det var mere praktisk at fremføre de sidste skrig i lejrflagrebukser, solliv og aftagelig nederdel samt korpsets flotte modeller for senior- og søspejdere.

Så endelig får klovnen lov til at trippe ind i de omstridte snørrestøvler, der gør vældig lykke blandt publikum, det må da være en trøst for hende. Det hele forløber glat og snart står de alle på scenen med hinanden i hænderne og synger. Stormende jubel, håndklap, klovnen halter ud og nægter på det bestemteste at lade sig „fremkalde“, hun har allerede smidt støvlerne og sidder og kæler for sine omme tæer. Bagefter samles vi i kælderen, hvor det hele diskuteres. Der diskuteres for og imod optræden i det hele taget. En mener ikke, at en spejdertrop er et forlystelsesetablissement, og at man derfor hellere skal foretage sig alvorligere ting, end at spille tiden med at indøve ånds-svage underholdninger.

Så kunne det endda gå, hvis det var troppens fødselsdag, men korpsets. „Ja,“ siger musen, „korpset, det kender vi jo slet ikke. Vi har ingen gang nogensinde set spejderchefen.“ „Nej, korpset det er jo ikke noget rigtigt at fejre, det er jo bare sådan en slags kontor, der udsender besked om, at nu kommer lady Baden-Powell, og nu kommer hun alligevel ikke.“ „Ja,“ fortsætter Stampe. „De, der sidder på korpsskontoret, det er sådan nogle rigtige spejderdamer, og dem kender vi slet ikke, og de ser altid meget gamle og højtidelige ud.“ „Jamen, korpset, det er da ikke bare et kontor, korpset, det er jo alle dem, der går i uniform,“ forsøger Klister. „Hå, har du nogensinde hørt nogen sige: der kommer Det Danske Pigespejderkorps, når vi kommer ned ad gaden?“ siger Hanne. „Næ, folk, de siger, der kommer vores trop, derfor er troppene også det vigtigste, hvad skal vi med alt det kontor, telefoner, skrivemaskiner og alle de tryksager?“

„Du vrøvler, Hanne,“ siger pludselig Cleis, „du ved godt, at der skal altid være nogen, der skal ordne det

hele, når der er så mange troppe, men det er jo ikke bare korpsskontoret, der er korpset. Korpset er en levende ting, med mange hoveder. Prøv at spørge de forskellige, hvad de tænker på, når du siger Det Danske Pigespejderkorps.“

„Jeg har altid tænkt mig korpset som en masse spejdere samlet med faner til noget stort, sådan som vi kender det fra nytårsparader, og sådan som vi har set det i korpsslejreren,“ siger Ki. „Susan“, siger jeg, „hvad ser du for dig, når jeg siger Det Danske Pigespejderkorps?“ Susan er midt i en lang samtale med Bob. „Hvad jeg ser — jeg ser Spejderskolen, for jeg har en mistanke om, at den kommer til at spille en vis rolle i min tilværelse,“ svarer Susan med et smil til Bob. Tinka går nu løs på Paw. „Hvordan forestiller du dig Det Danske Pigespejderkorps?“ Det er lidt svært, jeg har ikke så meget fantasi i den retning, jeg forestiller mig vist nærmest vort emble, det som er fælles for alle i vort korps, og så den uniform vi alle bærer; så kommer jeg også til at mindes alle de mange, mange telte, den ustandselige summen af stemmer og vrimglen af glade blå ud og ind af „kolonihaverne“ i korpsslejreren. „Jeg tænker mig Fænø, dér har jeg slidt som transporttrille et par somre, den ø ligger lige midt i korpsets hjerte,“ siger Klister. „Kunde det ikke være sjovt at høre, hvad stammens allerældste mener om Det Danske Pigespejderkorps?“ Flokken myldrer ind i salen, hvor det fælles kaffebord er ved at miste sin tilkællelse, eftersommen som der kun er levnet det triste brød på fadene. Her møder man Hannibal, der kommer styrtende af sted for at finde et par undvegne blåmejser. „Hannibal,“ siger Else, „hvad forstår du ved Det Danske Pigespejderkorps?“ „Spejderhuset, Depotet, jeg trænger skrækkelig til en ny uniform,“ svarer Hannibal og farer videre.

Nu skal der til at ske noget, og troppens overhoved har travlt med at arrangere, hun ser altid utilnærmelig ud, når hun har travlt, men trods det drister Musen sig til at spørge: „Hvad er korpset for noget?“ „Det var da et sindssvagt spørgsmål, det er jo dig og mig og os alle sammen.“ „Jamen, hvad forestiller du dig, når jeg siger Det Danske Pigespejderkorps?“ Musen vil have et ordentligt svar. „Jeg tror, jeg forestiller mig et lejrbål, et smukt sted, en sommernat, sådan som vi kender det fra en tropslejr, et tidspunkt, hvor selv de uroligste hoveder bliver tavse og lydhøre over for det, der er spejderbevægelsens inderste kerne, mon du forstår et muk af det?“ Det ser ikke ud til, at Musen forstår så meget af det, men nu er der også tid til at samles igen, der skal vises film, det er en film fra sidste korpsslejr. Vi, der var med, mindes. De, der ikke oplevede den, glæder sig til det, de skal opleve i korpsets næste store lejr.

Vi står alle og synger ganske uopfordret „Her kommer Pigespejderne, Danmarks glade blå“, for det er jo alle os, der hver især er en lille del af korpset. En mindre værdi-

fuld del, måske, men alligevel en del af Det Danske Pigespejderkorps.

Mon der stadig er nogen, der ikke forstår, hvad korpset er? Jeg står og tænker på det, mens vi synger: „Det er sagt os så tit, og vi selv godt det ser, de er store, de mål vi har sat ...“

En høj, klar pigestemme slutter af med samlet svar på alle aftenens mange spørgsmål.

Korpset, det er os, du og jeg,
det er vort arbejde og vor leg,
det er vor tro på spejdersagen
og det, vi yder dagligdagen,
vor vilje til at lyde, hjælpe, gøre gavn,
til smilende at klare os trods visse savn,
det er vor sandhedskærlighed og flid,
men det er på samme tid
vor egoisme og surhed, vor „viden al for god
besked“,
vort dovenskab, sløseri og vore løgne,
vor verden så langt, som vi kan øjne,
for vi er eet med korpset, du og jeg,
og korpsets fremtid, det er dig og mig.
Dit korps og mit korps skal stadig have de samme
idealer og mål,
lad os love hinanden det her ved vort bål.
Dit korps og mit korps sætter spejderloven som
det største
og loftet som det allerførste.
Dit korps og mit korps, det er din og min ære,
og sådan skal det blive ved at være.

Kat.

„Hvis pigespejderne dengang virkelig var uglet sådan ud, forstår jeg sandelig godt, at de ikke ligefrem vakte jubel —“

I lejr med tyske spejdere

En varm sommermorgen i slutningen af juni trak jeg i min uniform, pakkede min rygsæk og begav mig til hovedbanegården i Hamburg. Jeg var meget spændt på at møde de tyske spejdere, som havde sat mig stævne dér, for jeg vidste ikke ret meget om dem — i grunden kun, at de havde eksisteret siden 46 og manglede førere.

På perronen, hvor jeg skulle møde dem, stod en flok pigebørn i 11–16-års alderen, alle med rygsække, kufferter og bylter af forskellig størrelse, og da de var de mest spejderlignende, jeg kunne finde, sluttede jeg mig til dem. Jeg kom i snak med en lille gruppe, som stod lidt for sig selv, og de fortalte mig, at de ganske rigtigt var „Evangelische Mädchen Pfadfinder“, som skulle i lejr, var ca. 80 i det hele, inddelt i en fire-fem forskellige troppe, og havde et par ledere med, som befandt sig et eller andet sted i mylderet. Jeg fortalte så, hvem jeg var, og at jeg skulle med dem i lejr, og så var det venskab sluttet. De så på min uniform og jeg på alle deres fletninger (to trediedele af alle tyske piger har fletninger), og så begyndte vi at snakke en hel masse sammen.

I toget, hvor vor trop fik en kupé for sig, blev der sunget og spist bolcher, så det stod efter, og da vi var kede af det, fik jeg min håndbog frem, og så var der ingen, der kedede sig på resten af den tur. De spurgte, og jeg pegede og forklarede og oversatte, til jeg var grøn i hovedet. De tyske spejdere ejer intet trykt om deres arbejde, og de var meget, meget ivrige for at få alt muligt at vide. De var begejstrede for billederne, morede sig over Trilles tegninger og hylede op, når der var noget, de selv kunne oversætte.

I Lüneborg skulle vi ud og skifte tog. Det lilleputtog, vi skulle videre med, holdt et kvarters gang fra den rigtige station, og det blev ikke noget morsomt kvarter, for vi havde to søstre i troppen, som havde pakket deres bagage i en stor uhåndterlig bylt, og den var alt andet end sjov at bære. Nå, til vejs ende kom vi da, og snart var vi i toget igen. Jeg stod hele vejen på bagperronen og underholdt mig med et par af de yngste om Danmark, som de var meget interesseret i at høre om. De spurgte i et køre, og det var de pudsige ting, de kunne finde på at

spørge om. Om vi havde køer i Danmark? Om vi kørte i tog ligesom i Tyskland? Om vi blev undervist på tysk eller på dansk i skolen o. s. v. Nogle af deres ældre kammerater, som stod og hørte på, grinede selvfølgelig forfærdeligt, men det anfægtede dem ikke. De spurgte og spurgte, lige til vi nåede til den lille landsby Neetze, som var vort bestemmelsessted.

Teltene var slået op, da vi kom — og kan I tænke jer hvor? I kirkegårdshaven lige op ad kirken. Det nærmeste telt lå ikke mere end tyve skridt fra kirkedøren. Det var store pyramidetelte med plads til ca. 20 i hvert, men ikke desto mindre var der ikke teltplads nok, så en seks-syv stykker måtte sove på loftet i kirken, og de blåmejser, der var med, trak sig over på den anden side af landevejen, hvor der var en lade.

Da vi var kommet lidt til ro i lejren, fik jeg endelig de to ledere at se. Hver trop havde sin tropsfører med, men hele lejren lededes af to, som vist nærmest svarede til vore divisionschefer. De bliver lønnet af den evangeliske kirke som spejderførere, og er foruden at være divisionschefer tropsførere for en hel del troppe, hvilket vil sige, at de er til spejdermoder så godt som hver dag. De tyske troppe er nok inddelt i patruljer, men patruljerne fører ikke så selvstændigt et liv som os. De får kun en halv time af hvert møde, hvor de kan gå hver til sit — d. v. s. hver til sit hjørne af lokalet.

Lejrlederne præsenterede alle troppene og deres tropsførere, samt den danske gæst, der var udstyret med det i deres øjne meget imponerende: en uniform, — de bærer ikke selv uniform af frygt for at blive forvekslet med den kommunistiske ungdom, som er det eneste ungdomsforbund, der er uniformeret, — og så var lejren indledet.

En meget stor del af dagsprogrammet var udfyldt med kirkegang og bibelarbejde, men resten lignede vort temmelig meget. Instruktion om formiddagen, tur om eftermiddagen og lejrball om aftenen. Instruktoren foregik på den måde, at spejderne inddelte sig i grupper, alt efter som hvad de helst ville instrueres i, og disse grupper, som iøvrigt bestod så længe lejren varede, fandt så hver en egnet plads, hvadenten det var skoven, sportspladsen eller et telt. Instrueret blev der i følgende: Litteratur, blokfløjte, morse, orientering, sport, komediespil, og det var meget morsomt at se, hvordan spejderne fordelte sig i de forskellige grupper. Langt de fleste valgte sport, dernæst

kom litteratur og komediespil (de indstuderede en komedie, som de skulle opføre den sidste dag), så blokfløjte og til sidst orientering og morse, hvor der kun meldte sig et par stykker til. I vil nok ligesom jeg synes, at det er underligt, eftersom netop de to sidste ting er de eneste udprægede spejderbeskæftigelser, men grunden var nok den, at de allerfleste var ganske nye spejdere og vist slet ikke vidste, hvad hverken morse eller orientering var. Førerne gjorde mærkeligt nok ikke store anstrengelser for at få dem interesserede i det ukendte, hvilket var synd, for det viste sig, at orientering, som jeg instruerede i, meget hurtigt vakte interesse hos de par stykker, der havde meldt sig til det.

Om eftermiddagen var vi som sagt på ture, og det var meget morsomt at være med til, for spejderne var utroligt ivrige, de elleveårige som de sekstenårige. De fo'r afsted efter pile og gik op i opgaverne, der meget ofte var skrevet med nogle uhyre indviklede koder, med liv og sjæl og hele deres energi. Der er det morsomme ved tyske spejdere, at selvom de har bestået i fire år nu, så er alting nyt og spændende for dem, og der findes ingen, der har været spejdere så længe, at de er nået at blive kede af det og ikke længere kan finde eventyret. De kendte vist ikke andre ture end sporinger, men dem var de til gengæld også gerne taget på hver eftermiddag, hvis det

havde stået i programmet. — Lejrbålspladsen var et dybt grusgravshul, i hvis bund bålet var bygget op, og alle spejderne sad oppe på kanten. Det eneste lejrbål, jeg var med til (jeg var kun i lejren i tre dage) foregik på den måde, at vi først sad en times tid og sang og underholdt hinanden, inden bålet blev tændt. Det virkede lidt trist på mig at sidde at se på de tilrettelagte brændestykker en hel time, men tyskerne holder ikke af at tænde ild, før det er mørkt, og det bliver det jo meget sent i juni måned.

Det var tre udbytterige dage for mig — og jeg tror også for de tyske spejdere, for jeg fortalte dem en masse om danske spejdere og danske spejderlejre, og de blev så begejstrede, at de allesammen ville med i en dansk lejr. Jeg fortalte dem om vores korpslejr næste år og sagde, at jeg håbede, at et par stykker af dem kunne få lov at komme med i den.

Tyske spejdere af i dag har ikke så meget at bygge på selv. De trænger til hjælp og håndsækning udefra. De vil så gerne hjælpes, de vil så gerne lære en hel masse. Jeg tror, de fleste af dem har det, vi kalder „et åbent spejdersind“, og jeg tror, de har mulighed for at blive gode og dygtige spejdere. Lad os ønske for de tyske spejdere, at de må få en lys og en lykkelig fremtid!

Peter

Hededivisionens tur til Norge

48 spejdere fra Hedediv. har i år haft en uforglemmelig lejr. Vi var af Sarpsborg trop inviteret til at holde lejr med dem i 6 dage og derefter 4 dages indkvartering hos de norske spejdere.

Vi kom til Frederiksstad den 29. juli og blev der modtaget af tropsføreren fra S.borg og 2 spejdere fra Fr.stad. De viste os vejen hen til banen, da vi skulle med tog til S.borg. Fra en lille station Valaskjold marcherede vi ud til Ungdomsherberget Tuncheimen, hvor vi blev hjertelig modtaget og vist ind til et opdækket bord, og det gjorde godt at få noget af spise igen efter den lange rejse.

Fredag morgen kørte vi med rutebiler ud til lejrpladsen i Ørebekk efter at have hilst på vore norske spejderkammerater.

Lejrpladsen var den skønneste plads, man kan tænke sig, med søen til den ene side og klipper til de andre sider, og der var skov; det var helt uvant for os at se så meget fremmedartet i naturen.

Vi fik tildelt vore teltpladser og blev delt i 4 grupper med 12 i hver og tilsvarende for de norske og de grupper, der havde samme nummer, skulle så holde sammen og være fælles om madlavningen.

Lørdag morgen åbnede lejrens leder, Gerd Johansson, lejren ved en lille højtidelighed, hvor hun ønskede, at der

„Kling-klang-kling, vi er jo skandinaver —“

måttet være et godt kammeratskab indenfor de forskellige grupper, og at vi måtte få en god lejr.

Kl. 7 lod reveillen, og så måtte vi ud af poserne og ud til morgengymnastikken og ned i søen og vaskes. Kl. 8 blev der serveret morgenmad bestående af havregrod, havregryn og sigtebrød. Derefter måtte vi ordne lidt ovre hos os selv og skulle så kl. 9 stille til parade, hvor de to flag blev hejst og der blev holdt morgenandagt. Derefter skulle teltene ordnes, for kl. 10 kom staben på inspektion, 10,30 var der arbejdsøkt, d. v. s. forskellige grupper skulle undervises i praktisk kunnen og viden. Gruppe I og III

havde kast med redningsreb om formiddagen og II og IV havde oplivningsforsøg og omvendt om eftermiddagen. Kl. 13,30 spiste vi middag. Så havde vi hvil til kl. 16, og derefter skulle vi have arbejdsøkt igen, efter at have fået 3 boller og mælk. Kl. 19 spiste vi til aften.

Kl. 20 blev flagene taget ned og så begav vi os til dagens bedste timer, lejrblået, dér blev vi rigtig rystet sammen for der blev vi blandet mellem hinanden og fandt de kammerater, vi syntes om.

Kl. 22 var der tapto, og så var det med at komme hurtigt i posen, for kl. 22,30 skulle der være fuldkommen ro i lejren, det forlangte lederen, men det var ikke altid lige let.

Så kom den dag, hvor vi skulle indkvarteres. Vi kom rundt i S.borg og omegn og alle har haft et par dejlige dage, alle værtsfolkene var venlige og meget gæstfrie og

tog os med ud og viste os rundt til de forskellige seværdigheder.

Afrejsens dag kom alt for hurtigt, men en skønne dag stod vi så samlet på jernbanen og sagde farvel og vinkede til lederen, som var ked af, vi skulle rejse, da hun gerne ville have os længere, hun havde haft indtrykket af, at vi havde haft en meget god lejr, hvad vi også har haft.

Turen hjem med „Peter Wessel“ var nok så hård som turen derop, da det gyngede mere, og det resulterede også i, at mange af os var søsyge, men det gik hurtigt over.

Vi overnattede igen i Fr.havn og tog onsdag den 12. juli 1950 hjem med toget. Vi var alle glade for at være hjemme igen, men var enige om, at turen havde været en stor oplevelse og fuld af minder om en herlig ferie, som ingen af os nogensinde vil glemme.

I. M.

Og så har vi det godt sammen...

Fortsat historie af Annesofie Hermann

VII. SOMMER

Nu har vi hørt om Vandrepatruljen fra „oldtiden“ og Akelapatruljen fra „middelalderen“. Franciska er spejder i „nutiden“. Er der egentlig så stor forskel?

Franciska ringede på døren en gang til. Heller ikke resultat. Så satte hun sig ned på trappen ved siden af sin rygsæk og tænkte sig om. Nede fra Vesterbrogade kom gadens mange lyde op til hende, sporvognenes klemten, bussernes stille drønen, cykleklokker og automobilhorn, — lyden af København, som hun havde kendt den og holdt af den for et år siden, da hun selv var københavner. Det var en bagende hed sommereftermiddag, og det var rart at sidde lidt i trappegangens svale skygge, men det var mindre rart, at der ikke var nogen, der lukkede den dør op, som hun ringede så energisk på. Bag dem boede hendes moster, og bag den stod den kuffert, i hvilken hun havde sit rene tøj, sit civile tøj, alt det, hun i aften skulle rejse videre på egen hånd i og til Norge. Hun tog mosterens kort op af lommen, og der stod jo tydeligt at læse:

Jeg venter dig på torsdag eftermiddag kl. 3. Jeg kommer selv hjem om morgenen, og jeg glæder mig til at se dig og høre alt hvad du har oplevet. Din kuffert er ankommet. Mange hilsner o. s. v.

Oplevet ... ja, hvor havde hun ikke allerede oplevet meget i sommerferiens første fjorten dage! Hvor havde hun, Lisbeth, Dorthe og Bolette ikke nydt livet i deres telt. I billeder og glimt jog dagene gennem hendes hjerne, divisionschefens morgenparader, arbejdet på lejrpladserne, svømmeturere i Kattégat, Dorthe, der satte sig i den varme grød en dag, turene, soldisede eftermiddage, regnvejrsnatten, Bi, der sang „Natten er så stille“, mens månen stod stor og blank over en stille havoverflade. „Hvor havde vi det godt sammen!“ mumlede Franciska med et glad smil, men vågnede pludselig op til øjeblikket og virkeligheden. Hvad skulle hun egentlig gøre nu? Et held var det jo, at hun havde sit pas, sine billetter og sine penge i lommen, men hun trængte nederdrægtigt til et bad, sit rene tøj og en kop stærk the. Mosteren kunne jo være gået et ærinde i byen, men helt usandsynligt var det

ikke, at hun havde set galt på sin kalender eller helt glemte at se på den; så distrahit som moderen var hun måske ikke, men var der ikke noget om, at hun f. eks. en gang havde skrevet, at hun kom på en tirsdag og først kom om onsdagen stadig i den tro, at det var tirsdag? Bare for en sikkerheds skyld ringede hun en tredje gang, så hankede hun op i rygsækken og gik ned for at spørge portneren, om han havde set mosteren. Portneren var syg, men en ung student var „portnervikar“.

„Fru Sonne?“ sagde han og purrede op i sit sjove, lyse, krøllede hår. „Fru Sonne? Nej, hun kommer først næste torsdag, der var et kort fra hende i går. Og jeg har ikke noglen til lejligheden, for hun var inde i forrige uge og havde glemte sine nøgler, så fik hun portnerens og glemte at aflevere dem igen. Hvad er der los?“ Han så forbavset på spejderen, der sad på sin rygsæk foran hans portnerluge og pludselig lo, så det gav ekko i porten.

„Der er ikke andet los,“ lo Franciska, „end at mit rejsetøj står hos min moster at jeg skal skifte nu, for jeg skal rejse til Oslo i aften!“

„Av,“ sagde han fuld af medleven, „kom herved, så kan vi snakke om, hvad vi skal finde på.“

Det viste sig, at studenten, Olsen hed han, selv havde været spejder, og han skulle lige høre „alt“ om lejren, og Franciska nød, at have en tilhører, der forstod sig på lejrindretning, lejrbrål, øvelser og hike.

„Hør, vi skal have en kop kaffe,“ sagde Olsen, „De har vel ikke fået noget, siden de forlod lejren?“

Kaffen indtog de på køkkenbordet i det mikroskopiske køkkenrum bag portnerlogen, og så lagde de planer imens.

„Min far,“ sagde Franciska, „gav mig rigeligt med penge med til eventuelle udgifter. Jeg tror min mosters omgang med datoer og dage må høre til eventualiteterne. Jeg tror, jeg går op på Vesterbrogade og køber to sæt undertøj. Det snavede tøj putter jeg så ind ad hendes brevsprække. Det værste er uniformen, den er nu ikke for kon, men jeg har ikke penge nok til at købe en kjole for.“ Hun så ned ad uniformens forbredde, der bar umiskendelige spor af 10 dages lejrlev. Her havde Olsen et godt råd. „Den vasker vi,“ sagde han, „der er en elektrisk ovn hernede, så den kan nå at tørre på en time eller to, jeg tror ganske vist ikke, her er et strygejern, men jeg skal nok finde et et sted, vi kan låne.“

Som sagt så gjort. Efter at have gjort de nødvendige indkøb, iførte Franciska sig sin badekåbe og vaskede uniform og lejrkitel, og mens de hang til tørre på et sindrigt system af kosterkafter over ovnen, et system, der var en fin lejrplads værdig, vaskede Franciska også lejrstøvet af håret og masede sine poser med snavsetøj ind gennem mosterens brevsprække. Det skal være usagt, om hun og Olsen ikke havde fundet ud af, at tøjet måske kunne have ligget i en net lille pakke i portnerlogen og ventet på mosterens hjemkomst på „torsdag“ eller om de begge følte en lille privat hævn i at proppe poserne gennem spræk-

ken. Olsen mente, at han hellere måtte stryge, for det var han så god til, han strøg altid sine skjorter selv (med lånte strygejern), og imens lavede Franciska en middag, der bestod i at varme nogle færdigkøbte frikadeller og pille „så mange jordbær, som de kunne spise“, og det følte de begge var mange. Takket være den elektriske ovn, madlavningen og strygejernet var der efterhånden en tropisk temperatur i de små rum, men de havde begge alt for travlt til at stønne, og en halv time, før toget gik, var Franciska så ren og net og nystroget og nypudset, som var hun ikke kommet fra en lejr, men skulle ud i en sådan. Olsen mente nok, han kunne forlade sin ansvarsfulde gerning som portner så længe, at han kunne følge Franciska til toget.

„Jeg synes, det er synd for Dem, at De nu skal hjem til Deres lille hul igen, mens jeg rejser afsted for anden gang,“ sagde Franciska til afsked.

„Er De tosset!“ sagde han forbavset tilbage, „jeg tjener jo til 4 måneders husleje ved dette vikariat, og så kan jeg endda få repeteret, og så regner jeg da også med, at jeg kan smutte hjem en uge til min mor, inden forelæsningerne begynder. Jeg har det skam godt, som jeg har det!“

„Tusind tak for hjælpen!“ råbte hun, mens toget gled afsted, „og hils min moster meget!“

Først nu fik hun tid til at tage sin sovekupé i øjesyn. Hun skulle dele den med en lille, ældre dame, der trippede rundt som en æggesyg hane. „Lille spejder! kaglede hun, hvordan skal vi lukke det vindue op? Lille spejder, hår De noget imod, at vi bytter køje, jeg tør på ingen måde ligge i den øverste? Lille spejder! Tror De, De kan

åbne for vandhanen, jeg er så tørstig, men jeg kan ikke finde ud af at dreje på den?"

Efterhånden som toget hastigt nærmede sig Helsingør, steg damens (som Franciska for sig selv kaldte fru Høne) nervøsitet til panik. For der var jo den skinke, og der var jo den polse og der var al osten, som hun havde med til sin datter i Hardanger, og der var vist nok en lille smule over de 5 kg, hun måtte tage med, en lille smule (Franciska skottede til bjergene, der så ud til at veje ihvertfald små 200 pct. over det tilladte). Hvad hvis tolderen sagde . . ., og hvad skulde hun svare hvis . . ., og man hørte jo så meget osv., osv. i en kaglende, lidt ynkelig evindelighed. Tolderen sagde ingenting, han var så optaget af en ung dame i kupéen ved siden af, at han var aldeles ligeglad med, om man i Hardanger skulle spise skinke med ost på i en måned. Det var måske lidt meget at sige, at der faldt ro over fru Høne efter toldernes besøg, men paniken gik da af hende, og Franciska kunne nu nøjes med at finde hendes tandborste, tage stilling til, om hun skulle tage en lysersed nattøje på eller hellere lade være, om man ikke lå rarere, hvis man flyttede hovedgærdet hen i den anden ende. Hun måtte gå en tur ned ad gangen for at overbevise sig om, at togføreren var med, at toget gik den rigtige vej, og at der ikke var lumsk udseende herrer i nærheden. Langt om længe faldt der en slags ro over kupéen, ostene og polsen duftede lidt vel stærkt, og Franciska måtte snyde sig til at linde på ventilen i loftet, som fru Høne på det bestemteste havde forlangt at få lukket, da „nattekulden“ i Sverige og Norge var så foruroligende. „Man sover nu bedst i et telt,“ sagde hun til sig selv, men faldt dog i en dyb og drømmeløs søvn, der først blev afbrudt af fru Hønes små morgenhvin og hendes morgenkaglen, der hilste den nye dag velkommen. Morgenkaffe drak de i fællesskab, mens der kagledes om, hvor lykkeligt det var, at maden var kommet så langt, og hvordan mon datteren havde det, og hvordan måtte det ikke være at bo i så vildt og barbarisk land som Norge med alle de sten og klipper, og hvor mennesker talte så mærkeligt, når de dog kunne tale så meget nemmere! Franciska måtte pakke, og det var hende, der fremfandt de ting, fru Høne havde glemt eller rodet rundt i sengen, hendes toiletsager, hendes armbåndsurs, hendes hattenål og handskerne. Og så var de i Oslo.

Franciska hankede op i rygsækken. Hun havde en time, i hvilken hun skulle nå næste tog på en anden banegård. Men nu steg fru Hønes kaglen til en jamren. „Jamen, lille spejder! Hvordan skal jeg få fat i en drager?“ Franciska tilbød sig lidt flov over, at hun i sit stille sind havde troet, at nu var hendes opgave slut. Hun fo'r op og ned ad peronnerne. Der var ingen mænd, der så ud som dragere. Hun forsøgte at spørge efter en sådan, men der var ingen, der forstod, hvad hun mente. I sin kvide gik hun ud for at finde en droskechauffør, men alle vogne var kørt, og der gik ti minutter, før hun fik fat i en taxa, men chaufføren

ville enten ikke følge hende ind til sovevognen, eller også forstod han ikke hvad det drejede sig om. Franciska prøvede at gøre sig forståelig, prøvede at forklare ham, at om han ville vente her, skulle hun komme med bagagen. Han pillede sig i næsen og så stort på hende. Der var nu gået en halv time af hendes egen kostbare tid, men hun syntes ikke, hun kunne efterlade sin rejsefælle sådan, så hun styrtede tilbage — naturligvis var deres sovevogn den sidste i rækken — og begyndte at slæbe på skinkerne og ostene og alle de andre pakkenelliker. Det mindede hende om regnestykkerne: når tre store mænd kan bære 27 pakker 200 meter på 5 minutter, og når en spejder er lig en halv stor, stærk mand, hvor længe er hun så om at bære de samme pakker, når vejen hver gang bliver 50 m længere? Fru Høne løb kaglende ved siden af, baskende med vingerne og klukkende om, at hun havde været lige ved at glemme sit pas. Da bagagebjerget var samlet uden for banegårdshallen, var den næsepillende chauffør kørt, og der var 10 minutter til toget gik fra vestbanen. Og der er kun at sige, at Franciska nåede det ikke. Næste tog gik først om 6 timer, og hun var ikke helt sikker på, om hendes far ikke havde sagt, at man måtte bruge morgentoget for at kunne nå op på fjeldet den dag.

Dagen var for alvor ved at vågne, kraner skreg og duvede i havnen, store lastvogne rumlede om hjørnerne og folk skyndte sig til deres arbejde.

„Please, have you missed your train?“ spurgte pludselig en lys sopran bag hende, hun vendte sig og så en høj, lys pige med et spejdermærke af en art i knaphullet.

„Yes, I have,“ mumlede Franciska, og prøvede at arbejde sig ind til den engelske afdeling i hjernen. I lejren var det første gang for alvor gået op for hende, at spejderbevægelsen var jo større og mere omfattende end den leg, de legede (for at citere provstinden) hjemme i Lilleby, den var landsomfattende; og nu blev portene og vinduerne slået yderligere op, forsåvidt som man i Norge talt hende på engelsk, fordi hun var i uniform. Den fremmede pige spurgte om noget, Franciska opfattede som en invitation til lunch, og hun svarede høfligt: „Thank you very much,“ mens hendes hjerne arbejdede under højtryk, for dels var der jo spørgsmålet om, hvornår hun skulle rejse videre, dels var der problemet med, hvordan hun skulle få skikket bud til faderen, at han ikke skulle blive bekymret, og endelig var der jo det, at hun ærlig talt helst ville gå på opdagelse i Oslo på egen hånd, når det skulle være. Men den nye spejderkammerat greb hurtigt rygsækken og trak Franciska med sig. Samtalen holdtes i gang omend med nogen hakken og lidt besvær om „summerholidays“ og „the beautiful weather“. Turen var ikke så lang, efter at have drejet om et par gadehjørner, svingede de ind i et højt hus og ringede på en dør, som Franciska ikke kunne se navnepladen på. En spejder i uniform lukkede op, og inden Franciska kunne nå at åbne munden, råbte hendes ledsager på klingende norsk: „Jeg

har fundet en engelsk spejder, som er kommet for sent til sit tog, — så tog jeg hende med herop!" „Jeg er da ikke spor engelsk," råbte Franciska forbavset, „jeg er dansk!" Latteren var stor og hjertelig på alle sider, hun blev hevet indenfor i hvad der viste sig at være de norske spejders hovedkvarter, og snart sad de alle tre hyggeligt bænkedede omkring morgenmaden og snakkede hyggeligt. Franciska fortalte om sine bekymringer med hensyn til at skaffe besked til forældrene og om at komme frem til fjeldet om aftenen. „Det ordner jeg!" sagde den uniformerede, der viste sig at være en korpssekretær, „og imens kan du, Guri, gå ud og vise Franciska så meget af byen, som I kan nå på et par timer. Hvis I er her igen kl. 12, kan jeg have besked, og I kan få frokost og alligevel nå toget!"

Med den rigtige turistfører kan man nå utrolig meget på få timer, og da de vendte tilbage til hovedkvarteret, de hyggelige rum i Wekhavensgaten, var Franciskas nærmeste fremtid ordnet. Stationsforstanderen havde lovet at give overlæge Boye besked, når han kom ned for at hente sin datter, og et par spejdere havde lovet at sørge for at følge hende op på fjeldet, det ville ganske vist blive nat, men det var jo lyst og ydermere måneskin, så det skulle nok gå. Der er mange hjælpsomme mennesker til i verden, tænkte Franciska og sendte også en venlig tanke til Olsen i hans portnerlukaf, som hun syntes det var år og dag siden, hun havde forladt. Men hun glemte at tænke på, at det var hendes egen hjælpsomheds skyld, at hun på morgenstunden havde missed her train.

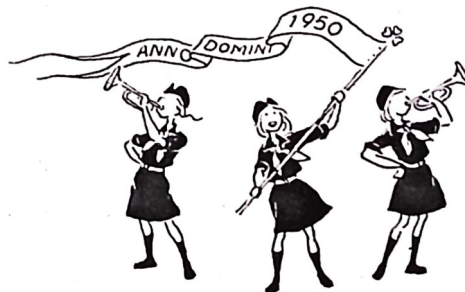
„Vi mødes i jeres korpslejr næste sommer!" råbte de norske spejdere. „Den er fin!" og „Tak!" råbte hun tilbage og rejste videre ud i sit eventyr. Det ærgrede hende, at hun hele tiden faldt i søvn, for der var så meget dejligt at se på, bjerge med sne på, som en anelse på kalotten, stride elve, grønne dale, pludselige vældige udsyn, nedsyn og opsyn, men hun var træt af rejser og indtryk, og hvert øjeblik faldt hovedet ned på brystet. Til alt held var også togføreren en hjælpsom natur, for hvis ikke han havde rusket i hende og fortalt hende, at nu skulle hun af, havde hendes rejse haft endnu et uventet kapitel.

Men søvndrukken og forpjusket i frisuren stod hun pludselig på perronen, hvor to spejdere stod og lo ad hende, så hun blev ganske flov. Den ene greb hendes rygsæk, og den anden greb hende selv og i løb gik det hen til en ventende rutebil. Først da den satte i gang, vågnede hun med et „Undskyld, men jeg var altså så søvnig og træt, for jeg har oplevet så meget det sidste døgn!" Og så måtte de to nye kammerater høre om mosteren, om Olsen, om fru Høne, der var skyld i, at hun kom for sent til toget i Oslo, om Guri, der troede, hun var engelsk spejder osv., osv. Herlig var den vej de nu kørte. Skyggerne var allerede lange i dalene, og klokken var nær 8. Først nu lagde hun mærke til, at de to norske, Kari og Hjordis, også havde oppakning med, og hun fik snart forklaringen. Ved ti-tiden ville de have nået så langt de kunne med bilen her,

og så skulle de gå et par timer eller tre, det kom an på, om Franciska var i god form eller træt, så de ville først komme frem over midnat, så de var nødt til at overnatte oppe på fjeldet.

Ved rutebilens endestation syntes Franciska allerede, de var højt oppe. Nedenfor anede man to dale i lilladisede skumringer med en elv og en sø som et blankt bånd igennem. Der var heroppe et højfjeldshotel, hvor rutebilens andre passagerer stilede hen, og et klodset malet vejskilt pegede op over fjeldet. På vejen i rutebilen havde de spist godt af de madpakker de norske spejdere havde med sig, og foran dem lå nu en eventyrlig vandring. Det knirkede i rygsækremmene, og i begyndelsen rystede det lidt i knæhaserne af den uvante bratte stigning, men luften var så høj og god at indånde, at man ligesom fik nye kræfter, jo højere man kom. De snakkede hyggeligt om deres spejderarbejde, som på så mange måder lå ens, kun syntes Franciska, at „Bierne"s ture hjemme på cykle ud i en lille skov var barnemad imod de ture Kari og Hjordis fortalte om. I en hytte undervejs, der dels syntes indstillet på sæterbrug dels på lidt kaffekogning til turister, bestemte Kari, at de skulle spise. Det syntes hverken at genere hende eller forbavse jenten i sæteren, at de kom på så mærkelig en tid og nærmest hev hende ud af sengen. Hun kogte en kedel knaldstærk kaffe (ligeså god som Olsens, tænkte Sissen, der ellers aldrig rørte kaffe i det daglige), og de spiste et par vældige smørrebrødder med smør og myseost. „Det var halvvejen, sagde Kari, er du for træt, kan vi blive her et par timer, men ellers går vi videre." „Vi går naturligvis videre!"

Himlen stod over dem sommernatsblå, månen smilede sommerligt frem bag en top på den anden side dalen, og Franciska måtte i sit hjerte give moderen ret, at her var mere udsyn end i Rørvig og mere luft end i et firemandstelt, — men ikke for alt i verden ville hun have undværet nogen af delene. Og pludselig længtes hun efter dem, faderen, som han gik rundt i sin sommerferie i et par gamle plusfours og en poloskjorte masende med sine fiskestænger og overbevist om, at i dag ville han fange noget stort, moderen med malerklatter i sit kobberfarvede hår og fuldstændig opslugt af tanken om det, hun skulle male om lidt, og Kåre, der var allermest medgørlig i sommerferien, når han traskede mandfolkeagtigt bagefter faderen og

sagde: „Vi mænd går ud for at fiske.“ Hun vidste vel, at hun sommetider selv følte sig lidt alene på disse sommer-ture, fordi moderen gik så helt op i sit, og hun ikke brød sig om at fiske med „mænderne“, men det var jo nu alligevel hendes familie, den som hun havde det godt sammen med.

„Vi er fremme om en halv time,“ sagde Kari. „Allerede?“ spurgte Franciska forbavet, hun syntes, de kunne have gået hele natten på denne måde.

„Der er hytten!“ sagde pludselig Hjordis, da de så et

lys glimte et sted foran sig. „Lad os synge en sang, så de kan høre, vi kommer!“ Og i den nordiske nat, under en månelys, men stjerneløs himmel, sang Franciska med disse to nye kammerater, som hun havde lært at kende for 6 timer siden, men som forøvrigt blev oppe hos hende en hel uge:

Se nordens ungdom er vi,
som synger en glad melodi!
lad ikke sorgen i hjerterne råde,
syng med på en glad melodi!

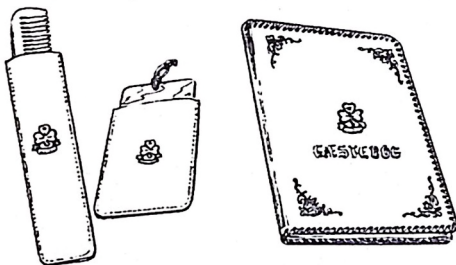
(Fortsættes)

Det er konfirmationstid — her er nogle gode idéer til såvel ønsker som til gaver

Vi har et stort udvalg i

Skindting

Fiks lille notesbog i lyst skindbind m. emblem	5,75
Notesbog m. løs blok i blødt pluvicinomslag... 2,25,	2,50
Blåt skindtui m. emblem med kam.....	1,55
— — — med kam og neglerenser	2,65
Stålspejl i lyst skindtui m. emblem	2,50
Praktisk syetui m. nåle og garn og plads til saks ...	3,95
Blåt skindtui m. stålspejl, kam og neglerenser	6,25
— spejl, kam, neglerenser og hårklemmer	7,85
Skriveunderlag m. emblem — blå eller brune	4,25, 4,50, 4,85
Smuk blå skrivemappe m. emblem til oktav skrive-blok — en praktisk ting, som enhver kunne ønske at have på sit skrivebord	16,85

Dagbøger og gæstebøger

Vi har smukke dagbøger til personlige optegnelser og praktiske dagbøger til trop og patrulje, idet selve bogen kan udskiftes.	
Dagbog med klip af Susanne Lassen på omslaget ...	2,50
Dagbog eller poesibog, blå eller rød m. emblem	3,00
Smuk dagbog i lyst lærredsbind m. rødt treklover... 10,00	
Dagbog, imiteret blåt eller lyst skindbind — bogen kan udskiftes	15,75

Dagbog i blåt eller lyst rigtigt skindbind — bogen kan udskiftes	22,50
Gæstebog i blåt eller lyst rigtigt skindbind	22,50

Fotoalbum

Fotoalbum — er alle sommerens billeder sat ind? På depotet fås fotoalbum i mange forskellige størrelser og farver og til følgende priser: 1,00 — 1,25 — 2,75 — 3,00 — 3,50 — 5,50 — 6,25

Af andre gaveidéer kan nævnes:

Bogmærke af ben m. farvelagt motiv	3,75
Brevåbner af ben m. farvelagt emblem	5,25
Papirkniv m. emblem, forsolvet	17,00
Bronceplaque, tegnet af Suzanne Lassen	12,50
Statuette, dekorativ pigespejder i rødler	25,00

Tværsække

God stærk rummelig tværsæk med 2 lynlås, korpsets model	12,85
Grå tværsæk med eet rum	7,25
Grå tværsæk med udvendig gennemsigtig kortlomme	12,85
Tværsæk m. cromgarvede læderremme — kan også bruges som rygsæk	15,25

Og så sender vi naturligvis alle lykønskninger på spej-dertelegrammer:

Telegram m. treklover i guldtryk — enkelt eller dobbelt	0,50, 1,00
Dobbelt kort m. spejdermotiv og kuvert	0,25

Sidste nyhed

Pæne håndsede bæltter til førere (80, 85 og 90 cm) 7,50

Pigespejderdepotet, LUNDSGADE 6. KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“ OG „FØRERBLADET“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpssets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 3. oktober

42912